

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACK LONDON

DAĞDAN İNME

(The Abyssmal Brute)

Çeviren :

SELÇUK M. KASKAN

K. B.

Neşriyatı

UNİVERSUM MATBAASI

75 KURUŞ

JACK LONDON

DAĞDAN İNME

(The Abyssmal Brute)

Mütercimi:

SELÇUK M. KASKAN

İstanbul 1944

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

I

Sam Stubener sür'atle mektuplarını açmıya başladı. Bir boksör manajerinin mektupları, oldukça garip ve eğlencelidir.

Spora, yakın veya uzak, ufak bir alâkası olan herkes, ringin. devamlı devamsız müşterileri, kaleme sarılıp fikirlerini dökmekten çekinmezler.

Bilhassa ona öyle şeyler gelirdi ki... "Suratının ortasına yunruğu yiyince, dünyanın kaç bucak olduğunu sana sorarım" gibi tehditlerden tutun da, en basit bahis tekliflerine, hattâ, kırk parası olmıyan meteliksizler tarafından yapılan ikiyüz elli bin dolârlık ikramlara varıncaya kadar, almadığı mektup kalmamışdı.

Bazan da kapalı zarflar içersinde, bir sürü uğurlar gönderirlerdi. Bunların arasında, tavşan ayakları ve at nalları hiç eksik olmazdı.

Hattâ bir gün, mektuplarının arasında, çürümüş bir insan parmağı bulmuşdu ki, gönderen adam, Ölüm Vadisinde rast geldiği bir cesetten kesdiğini yazıyordu. Bundan daha beteri, gene bir gün masasının

üzerinde bulduğu, linç edilmiş bir zencinin derisinden yapılmış bir ustura kayışı idi.

İşte o zamandanberi, postacı ne getirirse getirsin Sam Stubener'i şaşırtamıyordu.

Fakat, bu sabah okuduğu mektuplar arasında, bir tanesi. Bilhassa nazarı dikkatini celbetmişti. Onu, iki defa okuyup cebine yerleştirmiş olduğu halde, işte bir üçüncü defa okumak üzere, tekrar cebinden çıkarıyordu.

Bu mektup, Siskiyou kontluğunda bir köyün damgasını taşıyor ve şunları ihtiva ediyordu:

Aziz Sam,

Beni, yalnız, gıyaben tanıdığını zannediyorum. Çünkü, yaşlarımız birbirine uygun olmadığı gibi, ben ringi terkedeli de epi oluyor.

Bununla beraber, sakın, dünyadan elimi eteğimi çektiğim bu zaman zarfında, sizin oralarda olup bitenlerden bîhaber kaldığıma hükmetme.

Meselâ: senin boksa başladığın günden, Kal Aufman tarafından nak avt edildiğine ve manajer olduğun güne kadar, hepsini takib etmişimdir.

İşte azizim, şimdi sana yapılacak bir teklifim var.

•awues

Burada, yanımda, dünyanın en bilinmeyen, fakat en dehşetli boks şampiyonu var. Sakın şaka ediyorum

Yirmi iki yaşında, yüz kilo gelen ve benim yumruklarımdan, en az iki misli daha hızlı vuran bir delikanlıya ne dersin?

Bu bahsettiğim âfet, benim öz oğlum, genç Pat Glendon'dur ve bu isim altında döğüşecektir. Ben, her şeyi evvelden hazırladım, tespit ettim. Sana düşen iş, hemen yola çıkıp, geç kalmadan buraya gelmektir.

Onu, her cihetten, fevkalâde yetiştirdim. Gençliğimde öğrendiklerimi, fazlasıyla, kafasına yerleştirdim. Bütün tekniğimi ona yutturdum âdetâ. Üstelik şunu da ilâve edeyimki, bu tekniğe kendinden de çok şey kattı. Senin anlıyacağın, bu çocuk ideal boksördür azizim. Az zamanda, mukayese kabul etmez bir hârika olacaktır. Vurma tarzı o kadar başka ki... Otomatik bir şekilde, hiç düşünmeden vuruyor. En hafif bir vuruşu bile, rakibine bir narkoz tesiri yapacaktır.

Bu çocuk, boks aleminde ki beyaz boksörlerin yıldızı olacaktır. Sana tekrar rica ediyorum, gel, kendi gözünle gör bir defa.

Jeffries'in manajeri iken, avı pek sevdiğinden bahsolunuyordu. Burada, seni avdan ve balıktan yana iyice tatmin ederim. Ben pek ihtiyarladığımdan, sana oğlum refakat eder artık.

Zaten seni çağırmamın bir sebebi de bu. Evvelâ onun manajerliğini kendim yapmayı düşünmüştüm.

Fakat çok kötüledim, artık imkân kalmadı. Bir ayağım çukurda. Bu gün yarın öteki dünyayı boyliyacağım.

Servet sizin ikinizi bekliyor. Çok geciktirmeden gel. Mümkün olduğu kadar çabuk ol. Kontratı yapmaya hazırım. Sevgilerimle.

Pat Glendon.

Sam Stubener, hakikaten meraklanmıştı. Evvelâ, boks meraklılarından bir ikisinin şakasına kurban gitmekden korkdu ve yazıyı iyice tetkik etti. Hayır, bu, ne Corbett'in ince narin yazısına, ne de Fitzsimmons'un kaba harflerine benziyordu. Eğer bunu yazan hakikaten Pat Glendon'sa ve yazdığı samîmî ise, mesele cidden alâkayı calibdi.

Pat Glendon, uzun seneler evvel ringi terketmiş bir boksördü ve Stubener'e âdeta ecdadından bahsediliyor gibi geliyordu.

O zaman, ona, "Koca Pat" derlerdi.

Boksa, ilk zamanlarda, daha İngiliz usulleri tatbik edilirken başlamış ve yeni usuller tatbika başlandığı zaman terketmişti.

Boksla azçok alâkadar olan bir kimsenin, Pat Glendon'u tanımamsına imkân yoktu.

Mamafih, onu en kuvvetli zamanında seyreden pek azdı. O, bir çokları için, artık mazînin malı olmuşdu.

Bununla beraber, ismi, ring tarihinde kemale erme-

miş, fakat daima zaferle dalgalanan bir bayrak halinde kalmışdı.

Onun kazandığı şöhret, yeknazarda mugalâtalı gibi görünürdü. Evet, Pat Glendon, en büyük zaferlere — Şampiyon — ünvanını elde edemeden ulaşmışdı.

Dört defa, ağır sıklet şampiyonu olmasına ramak kalmışdı.

İlkinde, San Fransisco'da yaptığı bir maçda, ringin bir tahtası çökmüş, bunun yüzünden, daha ilk ravnd' da düşüp kolunu kırmışdı.

İkinci defa, Tamise üzerindeki bir adada yapılan karşılaşmada, düşerek bacağı kırılmıştı.

Üçüncü müsabakası, Texas'da olmuş, tanı rakibini al aşağı edeceği sırada, polis, salonu basmış ve gayri kanunî hareket edildiğinden dolayı, maçı tatil etmişdi.

En nihayet, gene San Fransisco'da yaptığı son müsabakasinda, müşterek bahiscilerin bir namussuzluğuna kurban gitmişdi. Rakibini, çenesine ve karnına, aynı zamanda yapıştırdığı iki yumrukla nak avt ettiği halde, diskalifiye edilmişdi.

Boksdan anlıyan herkes, bu yumrukların ikisinin de nizâmî olduğunu görmüşlerdi ama kaç para ederdi...

Hakemin, "İkinci defa olsa, bütün kararlarını kabul

eden arkadaşları gibi, Pat da, bu kararı sineye çekmiş ve kendini dördüncü defa yere vuran, makûs talihine küsmüşdü.

İşte, Pat Glendon böyle bir adamdı.

Fakat Sam Stubener'e bu mektubu yazan, acaba o mıydı?

Mektubun hakikat olduğuna kanaat getirmek için, Sam, San Fransisco'ya indi.

Önüne gelen sporcuya, Pat Glendon'un ne olduğunu, şu esnada nerde bulunduğunu soruyor, fakat kimseden doğru dürüst bir cevap alamıyordu. Kimisi onun öldüğünü söylüyor, kimisi de, müphem bir el işaretiyle iktifa ediyordu.

Bir gazete muhbiri, fişlerini karıştırdı fakat Pat'ın ne olduğuna dair hiç bir resmî kayıt bulamadı.

Yalnız, Tim Donovan, kat'ie yakın bir malûmat verebildi.

— Hayır, dedi, Pat hayattadır. O, tam manasıyla mütevekkil bir adamdı. Bir kere, para cihetinden sıkıntısı olduğunu zannetmiyorum. Çünkü maçlardan kazandığı paranın mühim bir kısmını bir kenara koyup, istifade etmesini bilmişti.

Kendisi, sudan başka bir şey içmediği halde, tam üç kabarenin sahibiydi. Bu kabareler, gayet iyi para

getiriyorlardı. Mamafih sattığı zaman da hiç ziyan etmedi.

İşte ben Pat'a en son defa, kabarelerini sattıktan sonra rastgeldim. Bundan yirmi sene evveldi. Karısı henüz ölmüşdü. Ona nereye gideceğini sorduğum zaman, başını salladı ve:

— Ormanlara, diye cevap verdi. Bıkdım artık bu kalabalıktan... Allahısmarladık Tim.

İşte o zamandanberi hiç rastlaşmadık. Fakat hâlâ yaşadığına kanaatim var.

— Karısı ölmüşdü diyorsun. Çocukları var mıydı?

— Geç evlendiği için bir çocuğu olmuşdu. O da o gün kucağındaydı.

— Kız mıydı acaba, yoksa oğlan mı?

— Vallahi bilmiyorum birader. Bebek entari giymişdi, fakat, cinsiyeti beni alâkadar etmediği için sormadım.

Sam Stubener, artık tereddüt etmedi ve ertesi gece, Şimalî California'nın en vahşi mıntıkalarına gitmek üzere, ekspresle, yola çıktı.

II

Ertesi sabah, erkenden, Deer Lick'de trenden indi. Kasabanın yegâne hanının kapısını, bir saat çaldıktan sonra, açtırabildi.

Fakat hancı hiç bir şey bilmiyordu; Pat Glendon'dan haberi yokdu. Eğer buralarda oturan böyle birisi varsa, her halde çok uzakda olacaktı.

Orada gezinen bir kaç kişinin de, Pat Glendon'dan haberleri yokdu.

Yalnız, bir müddet sonra, postahane açılınca, meselelerin esrarı çözüldü ve Sam'ın gideceği yol çizildi.

Evet evet, Pat, orada oturuyordu. Bulunduğu yerden kırk mil uzakda, kömürcülerin konağı olan Alpine'a kadar posta arabasıyla gidecekti. Alpine'dan sonra, Ceylan vadisini ve yanındaki dağ silsilesini geçip, Ayı deresine inene kadar, atla gitmek icabe diyordu. İşte, Pat Glendon, bu derenin sahillerinde bir yerde oturuyordu.

Filhakika, Pat diye bir delikanlının, iki sene evvel, Deer Lick'e geldiğini posta memuru hatırlıyordu.

Fakat babası, beş senedenberi gözükmemişti. İhtiyacı olan yiyecek maddelerini mektupla sipariş eder, faturaları daima çekle öderdi. Bu, beyaz saçlı, garip tavırlı bir ihtiyardı.

İşte postacının bildikleri bundan ibaretti. Fakat Alpine'dan daha iyi malûmat vereceklerdi.

Stubener memnundu. Aradığını bulabilecekti.

Manajer, ertesi geceyi Alpine daki kömürcülerin konağında geçirdi ve şafakla beraber, bir hayvana binerek, ceylân vadîsine geçti, oradan da yüksek, kayalık tepeyi aşarak, Ayı deresine indi.

Bütün gün gayet sarp ve vahşî yerlerden geçti, güneş batarken, Pinto vadîsinin yukarı yamacında öyle dar ve sarp bir keçi yolundan gitmesi îcab etti ki atından inip yayan yürümeye mecbur oldu.

Nihayet, yığına odundan yapılmış bir kulübenin önünde, atından indiği vakit gece saat onbirdi. İki devâsâ köpek havlıyarak onu karşıladılar.

İşte tam bu esnada, Pat Glendon kulübenin kapısını açtı ve âdeta onun boynuna sarılarak içeri aldı.

— Geleceğini biliyordum zaten, diyerek büyük bir ateş hazırladı, yakdı... Bir yandan kahveyi kaynatıyor, bir yandan da misafirine büyük bir ayı pirzolası kızartıyordu.

— Bizim küçük bu akşam evde yok, diye lâfa baş-

ladı. Akşam gün batarken çıktı... Zahîremiz biraz azaldı da geyik vurmaya gitti. Şimdi ben sana, bizim oğlan şöyledir böyledir, diye bir şey anlatmaya kalkmıyacağım. Yarın sabah dönünce ne mal olduğunu kendi gözünle görürsün. Bak, işte eldivenleri!

“Bana gelince, ben çoktan unumu eledim eleğimi duvara astım.

“Önümüzdeki Kânûnusanîde seksen bir yaşımı dolduracağım. Eh, bu da eski bir boksör için hiç fena değildir değil mi? Fakat hiç suiistimal etmedim hayatımı. Sefahat yapmadım hiç. Eh malda iyiymiş... Bizi bu kadar sürükledi getirdi.

“Bizim küçüğü de aynı şerait içinde yetiştirdim. Yirmi iki yaşına geldi, daha, ağzına ne bir damla içki koydu, ne de bir nefes sigara çekti. Enfes değil mi?

“Azîzim, benim oğlan, ruhu çocuk kalmış hakikî bir devdir. Beraber ava gittiğiniz zaman anlatırsın bana.

“Bütün techizatı ve vurulan avı da, ne kadar büyük olursa olsun, o taşıyacaktır. Bununla beraber onu takîbederken dilin dışarı çıkar.

“Yaz kış açık havada yatar. Zaten en çok düşündüğüm de, şehirde Kapalı yere nasıl alışıacağıdır.

Bir de ringde tütün kokusuna nasıl tahammül edeceğini aklın kesmiyor. Bilirsin ya teçrid bu. Tam

maçın kızıştığı anda etrafı saran o müthiş koku, insanın nasıl nefesini keser.

“Bir çeyrek satattır epî başını ağrıttım. Halbuki sen yorgunsun ve her halde yatmak istiyorsun? Peki azîzim onu yarın kendi gözünle görürsün ve fikrini bana söylersin.,,

Lâkin bütün ihtiyarlar gibi Patın da çenesi gayet düşüktü. Bir müddet sonra gene anlatmaya başladı:

— Aynı zamanda da bir geyiği koşarken yakakayabilir. Zaten avcılık hayatı ciğerler için çok iyi bir idmandır.

“Sonra, az kitap okumuş olmasına rağmen şiire büyük bir marakı vardır. Bu hususta tam manasile İrlandalı olan ecdadına çekmiştir.

“Bazı akşamlar onu, dalgın, gurubu seyrederken gördüğüm zaman âdeta perilere inandığına zahip olurum.,,

“Yemyeşil bir çayır, ardından ay görünen bir çam dalı veya dağın tepesinde yüzümüzü okşayan bir nefes rûzgârın onu nasıl mest ettiğini bilsen şaşarsın.

“Yıldızlı geceler, kulübenin önünde oturur ve karanlıkta, köy muallimesinin kendisine verdiği kitaptan, ezberlediği şiirleri kendi kendine okur okur.

“Resime de çok meraklıdır sonra, gördüğü şeyleri daima bir kâğıt üzerine karalamak nevesindedir. Fa-

kat bu çocukluk heveslerinin hepsi gelip geçici şeylerdir. Ringe çıkar çıkmaz bu safsatalara nihayet vereceğine tamamiyle emînim.

“Mâmafih, dediğim gibi, şehirdeki hayata da kolay alışamıyacaktır.

“Şimdiye kadar şehir olarak yalnız Deer Lick’i gördü ve orayı pek kalabalık buldu... Anla artık!...

“Hayatında ilk treni iki sene evvel gördü.

“Bazan kendi kendime “onu böyle yetiştirmekle hata mı ettim? diye sormakdan kendimi alamam. Lâkin bir vahşî boğa kadar kuvvetli oluşunu bu hayata borçludur.

“Şehirde hiç kimse onunla döğüşmeye cesaret edemeyecektir. Hatta Jeffries bile... En formundaki zamanında olursa belki biraz oyalar, fakat az sonra benim küçük onu bir saman çöpü gibi üfürüp atacaktır. Adalelerinin kudretine hayranım...

“Sonra enfes bir şey daha var: Kadınlardan ödü patlar...

“Ötekiler gibi tadına bakıncaya kadar, hiç değilse, bir kaç sene geçmeli. Yoksa şimdiki halde hiç bir şey anlamıyor...

“Zaten kadın olarak gördüğü yegâne insan, Deer Lick’deki mektebin muallimesidir. Çocuğun başına bu şiir belâsı da dokundu ya

“Oğlana bayılıyordu. Kızıl saçlı güzel bir kızdı... Ona ümitsiz aşk teraneleri dolu bir sürü mektup yazdı. Fakat bizimki bunları okumaya bile yanaşmıyor, bana:

— Yak o mektupları! diyordu. Ben de yakıyordum.

“Kız buraya iki defa atla geldi. Zavallıya çok acıyordum; çocuğu ne kadar sevdiği gözlerinden okunuyordu.

“Bu aşka karşılık bizimki ne yapsa beğenirsin? Yahudi gibi korkup da kaçmasın mı? Ya! tüfeğini, kurşunlarını, battaniyelerini aldı, ormanlara kaçdı...

Tam bir ay gözükmedi... Sonra bir akşam, takib edilen bir haydut gibi çekingen, eve geldi; bir gece yattı ve kimse olmadığına kanaat getirdikten sonra, ertesi sabah şafakta, tekrar gitti.

Üç ay eve bu şekilde gidip gelerek hep ormanda yaşadı. Nihayet bir gün ona, kızıgızın, ümitsizliğe kapılarak, Deer Lick'i terkettiğini haber verdim de döndü geldi.

Bilirsin ya azizim, kadınlar bir çok boksörlerin istikbaline mâni oluşturdular. Fakat bizim oğlan için bu mevzubahis değil tabii.

Bizimki kendine yan yan bakan birkaç kız görse hemen kızarır başını eğer. Aksi gibi de hepsinin gözü bunda.

Bunun bütün aşkı doğuşdur. O, yumruklarını kullanmak fırsatını buldu mu? İşte bunun için canını verir.

Fakat sakın heyecanlanır, ambale olur zannetme haa!...

Ben, en iyi zamanımda bile, ringde onun kadar sakin olduğumu hatırlamıyorum. Nerde efendim!... Ben çok heyecanlanırdım... Sükûnet nasıl olurmuş şimdi anlıyorum...

O zamanki mağlubiyetlerimin sebebi olarak da pekâla bu heyecanımı gösterebilirim.

Bizim delikanlının oyundaki hattı harekâtı o kadar garipki... O, oyunda hem sakin hem de ateşli... Durup durup açılan bir yay gibi çevik.

Stubener uyukluyordu artık. İhtiyar onu uyandırmak için sarsdı ve Sam urykusu arasında şunları işitti:

— Görüyorsun ya Sam, oğlanı yetiştirdim, adam ettim. Şimdi o, demir gibi yumrukları, kartal bakışı ile, boksun bütün tekniğine vâkıf, sapsağlam bir boksördür.

Zannetmekle ona yalnız kendi usulümde doğuşmeyi öğretmekle kaldım! Hayır azizim! ona bütün yeni metotları da göstermekden geri kalmadım. Bugün önüne kim çıksa tepeliyeceğinden eminim. Jackson'u da

Corbett'i de ilk maçda haklar evel Allah...

Evet dediğim gibi ona her şeyi öğrettim... Fakat bütün maharetini bu öğrettiklerimden ibaret sanırsan yanılırsın... Çünkü onda öyle bir hassa var ki... İnsana yalnız ring için yaratıldığı kanaati geliyor...

Bir yandan ben ona bildiğim oyunları gösterirken, o dağın hayvanlarıyla, evet aziz Sam ayılarla ve yabancı öküzlerle boğuşuyor, bu suretle antrenmanlarını yapmış oluyordu.

Stubener bu esnada yarım yamalak uyandığı uykusunun arasında ihtiyarın şu cümlesinin işitti:

— En garibi, Oğlan, doğuşürken oyun oynar gibi dövüşüyor. Oyunu ciddiye almak şöyle dursun, üstelik alay eder gibi gayet müstehzî bir hali var. Çünkü rakibini bir yumrukda nak avt etmenin kendisi için bir hiç olduğunun farkında.

Sabahleyin şafak sökerken, koca Pat, Stubener i uyandırdı ve yavaş sesle:

— Kalk kalk dedi, hadi çabuk ol... Geliyor... Bu öyle her zaman görülür şey değil... Kalk...

Sam Stubener hemen kalkarak kapıya doğru yaklaştı... Bu hakikaten görülecek bir manzaraydı: Az ilerde, ağaçların bittiği yerden, âdeta dev gibi iri yarı bir delikahı geliyordu... Elinde tufek, omuzları üze-

rinde de, hafif bir yük gibi, hiç güçlük çekmeden, taşıdığı, koca bir geyik vardı.

Bacağına, kalın, adî kumaşdan beyaz bir pantolon, üzerine de, göğsü açık, yün bir gömlek giymişti. Ceketsizdi. ayağındaki çarıklar göze çarpıyordu.

Basışı o kadar yumuşak, yürüyüşü öyle rahattı ki... Bir pars gibi, sanki pençelerinin üzerinde, yürüyor, kendi ağırlığından ve üzerindeki yükün tazyikinden hiç müteessir olmuyordu.

Manajer şaşırdı, bu görülmemiş bir şeydi.

Delikanlının hakikaten dehşetli bir manzarası vardı. Fakat onda, yirminci asra ait olmayan ve büsbütün başka çeşni taşıyan bir şey daha vardığı, bu başkalık galiba biraz da genç Pat'ın gayet az konuşmasından ileri geliyordu.

Babası onları birbirlerine takdîm ettiği zaman delikanlı, hiç sesini çıkarmadan, elini uzattı. Sonra, gene sessiz sadasız, yemeği hazırlamaya koyuldu.

Babasının kendisine sorduğu suallerden ekserisine tek heceli kelimelerle cevap veriyordu.

— Geyiği nerde vurdun?

— Cenup çatalında.

İhtiyar Pat keyifli keyifli güldü ve Stubener'e dönerek:

— İştiniyorsun ya! dedi, Cenup Çatalında vurmuş...

Hah! Yani onbir mil uzakda... Ve tee oradan buraya kadar bu ayı gibi geyiği sırtlayıp getirivermiş.

Akşam yemeği, mayasız sert ekmek, kahve ve ayı eti ızgarasından müteşekkildi.

Küçük Pat, bu kızarmış etlerden habire yiyordu. Baba oğul, ikisinin de kediden soyları vardı herhalde ki, hiç zerzavat yemiyorlar, dehşetli et yiyorlardı.

Yemekde yalnız baba konuşuyordu. Bir aralık oğluna dönerek:

— Misafirimizin kim olduğunu biliyorsun, değil mi oğlum? dedi.

Genç adam başını salladı ve gözlerini kırparak bildiğini işaret etti.

— İyi öyleyse. Seni San Fransisco'ya götürecekt.

— Ben burada kalmayı tercih ederim.

Bu cevabı işiten Stubener ümitsizliğe düşer gibi oldu. Fakat bu esnada, âdeta yabani kaz avındaymış gibi hareket etmek lâzım geldiğini ve şikârı korkutmamak icab ettiğini hatırladı.

Lâkin ihtiyar Pat, birden gürlledi: sesi cidden sert ve tesirliydi:

— San Fransisco'ya, ve doğuşmen icabeden bütün öteki şehirlere de gideceksin. Ben seni burda otursın diye boksör yapmadım.

Pat geniş göğsünde uğuldayıp kaybolan garip bir sesle:

— Peki... Diye cevap verdi.

— Ve bir canavar gibi de döğüşeceksin...

— Peki... Ne vakit gidiyoruz.

— Dur canım, evvelâ Sam senin ne mal olduğunu görsün.

Manajer başıyla tasdik etti.

— Hadi soyun da eldivenlerini giy.

Delikanlı, hiç itiraz etmeden, hemen soyundu ve Sam Stubener taliatin bu güzel ihsanı karşısında, bu sağlam yapının güzelliğine hayran, oldu. İhtiyar Pat:

— Bak, diyordu, şu vücudun güzelliğine, sağlamlığına, yumuşaklığına bak. Omuzların tatlı kıvrılışına, göğüsdeki kuvvete kudrete bak...

Bir kusur, bir âzâ çarpıklığı, fazla çıkmış şişkin bir adam görüyor musun? Önünde duran adam, panayır-larda okka kaldıran, haltercilerden değil azîzim!... Bu istirahatte duran adaleler, uyuyan büyük yılanlara benzerler. Zamanı gelince öyle bir açılıp gerilirler ki, insan şaşırır kalır. Bu arslan kırk ravnd, elli ravnd, hattâ yüz ravnd bile döğüşebilir. Daha iyi tecrübe etmek istiyorsan soyun şu eldivenleri giy de kendi elinle bir dene...

Sam soyundu, eldivenleri geçirdiler... Bu esnada Pat oğluna:

— Sakın adamakıllı döğüşmeye kalkma haa! diye tenbih etti. Malûm ya Sam artık o eski Sam değildir.

Izzeti nefesine dokunulan Sam, yaptıkları bu maçda elinden geleni esirgemedi ve bütün meşhur oyunlarını kullanmaktan geri durmadı. Fakat bu oyunların hiç birisi bir işe yaramıyor, hepsi boşa gidiyordu. Zira Pat Glendon, sanki bir manzara seyrediyormuş gibi dalgın nazarlarla döğüşmesine rağmen onun bütün oyunlarını boşa çıkarıyor hepsini bozuyordu. Koca Pat Gözlerinde sevinç ışıkları yanıp sönerek:

— Bu onda Allah vergisi azizim, diyordu, emin ol ben bu hususda ona fazla bir şey öğretemem. Daha vurmadan vurulacak darbeyi tayin ediyor ve karşılıyor. Kuvvetini ve sür'atini insiyakî bir tarzda kullanıyor boks onda tabiatı sanî, halinde.

Bir korakor'da Sam onun ağzının ortasına bir yumruk yapıştırdı. Lâkin vuruş tarzında mahsus yaptığını anlatan bir muziplik göze çarpıyordu... Karşılığı gecikmedi: ikinci korakor'da aynı yumruğu yiyen Sam oldu. Genç Pat bu yumruğu vururken elinden geldiği kadar kendini tutmuş olmasına rağmen, Sam, başının birden arkaya gittiğini ve âdeta kemiklerinin kırıldığını, sanki birden kalbini durduğuna hissetti.

Yuvarlandı. Fakat biraz sonra doğruldu ve kollarını yanına sarkıtıp tecrübenin kâfi olduğunu anlatan, nefes nefese kalmış bir sesle:

— İyi... Dedi, Be... Becerecek...

Koca Patın gururdan gözleri dolmuşdu:

— Nasıl, dedi, Ringde buna karşı hiyle ile hareket edenlerin vay haline değil mi?

— Öyle... Öldürür onları...

— Yok canım o kadar da değil... Kendine oldukça hâkim Allaha şükür! Fakat hiç olmazsa hadlerini bildirir ya...

Manajer:

— Eh! dedi şimdi kontratı yapalım.

Koca Pat:

— Yok azizim dedi, daha sırası değil. Çünkü şeraitim biraz ağırca olacak. Onun için senin küçüğü daha iyi tartman lâzım. Beraber dağa, geyik avına gidersiniz; bu suretle bacaklarının ve ciğerlerinin sağlamlığını da kontrol etmiş olursun. Ondan sonra hiç bir suitefehhüme mahal bırakmıyacak, sağlam bir kontrat imzalarız.

.

Av iki gün sürdü. Sam bitkin, ölü bir halde, Koca Pat'ın, oğlunu boşuna methetmemiş olduğuna tamamen kanaat getirerek, döndü.

Bu iki gün zarfında Sam, delikanlının zihnî kabiliyetlerini de tartmış bulunuyordu. Genç adam şaşılacak derecede saf olmasına rağmen kat iyyen aptal değildi.

Belki dimağı işlenmemişdi, lâkin bununla beraber, ruhunun çok başka bir inceliği vardı. Bilhassa ahlâkının güzelliği görülecek şeydi.

Şaşılacak derecede sabırlı idi. Hiç bir şey onu sıkırmıyor, ağzından en tabîî en saf en ufak bir küfür bile çıkmıyordu.

Stubener ona, bu huyunu işaret ettiği zaman:

— Vallaha hiç ihtiyaç hissetmedi:n' diye cevap verdi. Belki bir zaman sonra, ben de öteki adamlar gibi küfür etmeye alışacağım. Fakat şimdi neye yararki!...

Nihayet kontrat imzalandı ve hareket saati geldi çattı. -

İhtiyar baba gözleri dolarak:

— Pat yavrum dedi, İnşallah gazetelerde sık sık senden bahsedildiğini okurum. Seninle beraber gelmeyi çok isterdim. Fakat görüyorsunki buralarını, benim sevgili dağlarımı, terketmek için artık fazla ihtiyarım. Yolun ve bahtın açık olsun yavrum. .

Sonra Sam'ı bir köşeye çekerek:

— Bak azrım dedi, oğlan gayet temiz ahlâklı ve

fevkalâde namusludur. Ringin alçaklıklarının hiylelerinin hiç birinden haberi yokdur. Çünkü hepsini ondan sakladım. Hattâ herkesin kabul edebileceği en küçük hiylelerden bile tamamiyle bihaberdir. Bilhas-sa, bir mikdar para için dövülmeye razı olan alçakları filan bilmez. Böyle şeylerden şiddetle istikrah edeceğine kanî olduğum için sana sıkıca tenbih ediyorum: bak sakın böyle işlere karışayım deme haaa!... Böyle işlere karışdığının farkına varırsa bilmem hâlin nice olur. Zaten bundan korkduğum için kontrata, bu gibi şeraitte kendiliğinden fesholma şartını koydum. Esasen sizin ikiniz için altın akacak. Tek sen namuslu hareket et yoksa.

Sam Stubener ve delikanlı bu esnada atlarına binmiş bulunuyorlardı.

Oğlunun atını dizginlerinden tutan ihtiyar, bunları söyledikten sonra ona döndü ve:

— Sana gelince oğlum dedi, bu söyleyeceklerimi hiç aklından çıkarma. Kadın, erkeğe azab olsun diye yaratılmış bir mahlûkdur. Fakat beni iyi dinle: Dünyada çeşit çeşit kadın vardır. Bir, erkele eğlenen ve günün birinde onun felâketine sebep olan kadın vardır ki, ona çok sık ve her yerde rast geleceksin. Bir de, hakîkî, iyi kadın, erkeğe iyilik ilham eden kadın vardır. Buna nadir rast gelinir. Eğlen bir gün bu tür-

lüsüne tesadüf edersen yakala ve kat'iyyen bırakma. Bu zaferden de, servetten de daha kıymetlidir; çünkü sana saadeti getirecektir. Fakat, bak tekrar ediyorum. Görünüşe aldanma haa... İşte evlâdım sana son nasihatım budur. Şimdi güle güle git, yolun açık olsun.

III

San Fransisco'ya geldikleri zaman Sam'ın sıkıntıları baş gösterdi. Pat, hakikatte çok iyi huylu bir çocukdu. Lâkin dağlarından ayrıldığındanberi mütema-diye sızıldanıyor, şehire bir türlü alışamıyor, karınca gibi kaynaşan sokaklarda, kırmızı derili bir yerli gibi, şaşkın ve vahşi dolaşıyor dolaşıyordu.

Geldiklerinden bir hafta sonra, Pat, manajere:

— Azîzim dedi, Ben buraya dövüşmek için geldim. Jim Hanford'la karşılaşmak için ne beklediğimizi anlamıyorum.

Stubener uzun bir ıslık çaldı ve:

— Sen deli misin birader diye cevap verdi. Jim Hanford bugüne bugün dünya şampiyonu. Senir meydan okumana kulak bile asmaz. Meydan okumana karşılık: — Yabancılarla dövüşmem delikarlı, sen de benim mertebeme gel, o vakit görüşürüz diyecektir.

— Ama ben onunla dövüşebilirim.

— Elbette. Fakat onun iliminde bir başka şey yok.

ki! Sonra onu döver dövmez dünya şampionu olacak-sın. Bu şimdiye kadar dünya boks tarihinde kimseye müyesser olmamıştır. Başlar başlamaz dünya şampiyonu olmak... Daima mutad yolu takibetmeli.

— Ben bu formaliteye akıl erdiremiyorum. Yalnız benim bildiğim bir şey var: onu yenebilirim. Bu kadar.

— Sen belki böyle düşünmekte haklısındır. Ama, halk büsbütün başka türlü muhakeme eder. Jim Hanford seninle karşılaşmayı kabul etse bile, ahali bundan bir şey anlamaz. Emin ol seyre bile gelmezler. Para kazanmak şöyle dursun üstelik ziyan da ederiz.

“Zaten bu sırada Jim Hanford, maç yapacak vaziyette değil. Çünkü her gece, haftasına bin dolar almak üzere altı aylık kontrat yaptığı bir müzikholda çalışıyor. Yani her akşam sahnede şöyle bir görünüyor... Senin için kontratını bozmayacağını pekâlâ tahmin edersin.

— Peki ne yapmalı?

— Hiç! Evvelâ ikinci sınıf şampiyonlarla karşılaşmalı. Meselâ bunların arasında Chub Collins, yıkıcı Kelli ve Uçan Hollandalı var.

“Onları dövdüğün zaman ilk basamağı atlamış olursun. Ondan sonrası kolaydır. Kuş gibi yükselirsin artık.,, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pat:

— Peki öyleyse dedi, bu bir akşamlık iş. Evel Allah bir akşamda üçünü de tepelerim, olur biter... Sen hemen işi organize etmeye bak.

Stubener dayanamadı, güldü. Pat şaşkın:

— Ne oldu gene dedi, onları dövemem mi sanıyorsun?

— Ne münasebet canım, elbette döversin... Döversin amma böyle bir gecede üç maç olmaz ki.

“Üç gece ayrı ayrı maç yaparsınız. Bak sonra ben senin manajerinim. İkimizin de menfaatini istiyorsan, sen bu işlere karışma, beni kendi havama bırak.,,

“Çünkü ben bu işleri, ringin icablarını senden daha iyi bilirim. Senin vazifen benim emirlerime, tavsiyelerime güzel güzel riayet etmektir.,,

“İşte böyle hareket eder, benim sözümü dinlersen, iki sene zarfında, şöhretin dünyayı tutar. Zaferin zirvesine eriştiğin gibi, ikimiz de karun kadar zengin oluruz. .

Pat bir müddet susdu, düşündü;

— Ama dedi, iki sene de çok uzun!

Sonra, birden aklına sevinecek bir şey gelmiş gibi, yüzü güldü:

— Demek dedi, demek iki sene sonra bizim oraya dönebileceğiz.

Stubener âdeta yerinden sıçradı. Pat'a, o zaman servet yolunda olacaklarını, bu nîmeti bırakıp dönmeyenin saçma olacağını anlatmak istedi. Lâkin hemen vazgeçti. Nasıl olsa o zaman servet ve şöhret onun gözünü kamaştırır, ayrılamaz, ringe bağlanır kalırdı.

Yalnız o vakte kadar ona sabır denen nesneyi ilham etmesi ve itaate alışması için, emniyet telkin etmesi lâzımdı.

Stubener, Pat'a bir maç alabilmek için muhtelif kulübelerin manajerleri nezdinde teşebbüsatta bulunurken, Pat, artık iyiden iyiye içinin sıkıldığını, ona bildirdi.

Zaten kütüphaneden başka bir yere gittiği yoktu. Sabahtan akşama kadar vaktini orada şiir kitaplarının ve romanların arasında geçiriyordu.

Kendini okadar kitaplara vermişti ki. Stubener, onun sıhhatinin bozulmasından korkarak, onu Spider Walsh namındaki adamının nezareti altında, köye göndermeye karar verdi.

Bu suretle Pat, körfezin öteki sahilindeki Contra-Costa çiftliğinde, senelerdenberi alıştığı, gündelik hayatına kavuşmuş oluyordu. Hergün dağlarda ormanlarda dolaşüyor, bazan su kenarlarında Alabalık avlıyor, bazan kırlarda, tarlalarda, tavşan, bildircin vuruyordu.

Spider Walsh günden güne şişmanlıyor ve hiç meşgul olmadığı halde Pat formunu kaybetmiyor, bil'akis günden güne daha iyileşiyor, sağlamlaşıyordu. Bu esnada Stubener, şehirdekilere boksörünün meziyetlerini sayıp döküyor, fakat kimseyi inandırmıyordu.

Onunla üstelik, "Ormanlarda böyle adam ne arar azîzim" diye alay ediyorlardı.

Belki Pat'ın bir akşam öteki boksörlerle birlikde dört ravndlık bir maç yapmasını kabul edeceklerdi, ama îlânların en başına onu yazmayı ve maçını en sona koymayı kat'iiyen kabul etmiyorlardı.

Fakat Stubener inad ediyor, Pat Glendon'un, tam manasıyla, parlak bir başlangıç yapmasını istiyordu. Nihayet onun hatırını kıramadılar ve bir ay sonra, iyi bir maç angajmanı almaya muvaffak oldu.

Fazla yalvarmasına meydan vermeden, İş Kulübü azaları, Pat'ın onbeş ravndluk bir maçda "Yıkıcı Kelli,, ile karşılaşmasını kararlaştırdılar. Maçın yüz dolarlık bir mükâfatı vardı.

Lâf arasında şunu da söyliyelim ki; o zamanlar yeni parlamaya başlıyan boksörler arasında, ringin eski üstatlarının isimlerini takınmak âdeta moda halinde idi. Onun için genç Pat Glendon'un, asıl Pat Glendon'un oğlu olduğuna kimse ihtimal vermiyordu.

Zaten Stubener de bu hususdaki sırrı sonuna kadar saklamağa karar vermişti. Ancak partiyi vurduktan sonra baklayı ağzından çıkaracak, vaziyeti olduğu gibi matbuata açacaktı.

Nihayet meşhur akşam geldi çattı.

Stubener fena halde sinirli ve endişeliydi. Çünkü bu kadar senelik itibarı, şöhreti mevzuubahis oluyordu. Üstelik her yerde de genç boksörün başlangıcının fevkalâde sürprizli netice vereceğini defalarla söylemiş, tekrar etmişti.

Maçın başlamasına bir çeyrek kadar bir vakit vardı. Stubener, Pat Glendon'u, kulisin kenarında bir taburede, bitkin bir vaziyette, beti benzi uçmuş, oturur görünce büsbütün telâşlandı, fakat belli etmedi; Delikanlının omuzuna vurarak:

— Haydi bakalım dedi biraz cesur ol. Mamafih bu hal ilk defa ringe çıkan herkesde olur. Böyle garip bir haleti ruhiye insanı sarar, ama sonra geçer... Ne kadar çok beklenirse okadar tesiri fazlalaşır.

Pat bitkin bir sesle:

—Hayır dedi kazın ayağı öyle değil! Korkudan filân zannetme. Salondaki tütün kokusu yok mu? İşte bu beni bitiriyor...

Stubener, derin bir nefes aldı. İç ferahlamıştı. Eğer Pat kakıkaten korkmuş olsaydı, zamanı berbattı.

Fakat, nasıl olsa bu kokuya alışacaktı.

Biraz sonra genç adam ringe çıkınca, onu, ahalinin buz gibi sükûtu karşıladı. Fakat Pat'ı müteakıp Yıkıcı Kelly iplerin arasından geçip ortaya çıkar çıkmaz dehşetli bir gürültü etrafı kapladı. Herkes bağırıyor, alkışlıyor, ıslık çalıyor, çığlığı basıyordu.

Mamafih, adam da bu gürültüyü hak eder takımından: Vahşî bir surat, siyah kıllar, yumru yumru şişkin adaleler ve yüz kilo kadar da bir vücut.

Pat ona hayretle bakarken, Kelly, onu yan yan vahşî bir nazarla süzdü.

Adet üzere el sıkışmak için ortaya geldikleri zaman Kelly, dişlerini gıcırdatarak:

— Nasıl, dedi, kendine güveniyor musun?

Sonra, Pat'ın elini sıkıp, yavaşca iterken, ıslık çallar gibi bir sesle:

— Cıcığınızı çıkaracağım, diye ilâve etti.

Kelly'nin bu hareketlerini, ne gibi lâfların takibe-deceğini evelden bilen ahalî, gülmekten kırılıyordu.

İki boksör, ayrılıp yerlerine döndükleri zaman, Pat, Stubener'e:

— Kuzum ne oluyor buna, diye sordu, Bana kızgın mı yoksa?

— Yok canım, kızgın değil, bu onun gösterişi-

dir... Daha doğrusu bir nevî hiyle, âdet... Ne bileyim? Oyunun pelesengi...

Pat, mavi gözlerinde her zamanki tatlı sükûneti ile:

— Böyle boks olmazki ama, dedi, bu külhanbeylik âdeta!...

Bu esnada, birinci ravnd'ın başladığını bildiren gonk çalındı.

Stubener ayağa kalkan Pat'a:

— Aman dikkat et, diye seslendi, üzerine vahşî hayvan gibi atılacak.

Hakîkaten Kelly Pat'ın üzerine vahşî hayvan gibi saldırdı... Fakat Pat hiç şaşırmadan, rakîbinin yaptığı sıçrayışın uzunluğunu hesapladı ve ileriye doğru iki adım attı. Muvafık olan saniye gelmişti zaten... Hafifce geriye meylederek, Kelly'nin çenesine sağ kroşesini yerleştirdi.

Sonra durup bekledi.

Maç bitmişti. Kelly, vurulmuş bir boğa gibi, yerde, upuzun yatıyordu.

Hakem, baş ucunda on sayıncaya kadar, hiç kırmıldamadan öylece kaldı.

Mağlûp ilân edilince, Kelly'nin köşesindeki adamları onu alıp götürmek için geldiler. Fakat Pat onları ayırdı ve yerde peskitgisi yatan, koca vücudu kal-

dırdı, kucağına aldı... Köşesindeki iskemlesine götürdü oturttu.

Yarım dakika kadar sonra, Kelly başını kaldırdı, gözlerini kırıştırdı, aptal ve uyuşuk nazarlarını etrafında dolaştırdıktan sonra kısık bir sesle:

— Kuzum ne oldu bana? diye etrafındakilere sordu. Birden tavan başıma yıkıldı zannettim.

/

IV

Tamamile talihe atfedilen bu galibiyetten sonra Pat ikinci maçını Rufe Mason'la yaptı.

İlk maçtan üç hafta sonra, bu ikincisi, Sierra kulübünde oldu...

Rufe Mason, kuvveti kadar da ustalığı ile şöhret bulmuş, sağlam bir ağır sıkletti.

Gonk vurduğu zaman, iki adam köşelerinden kalktılar ve sükûnetle yürüyerek ringin orta yerinde karşılaştılar. Hiç biri vurmadı, fakat gayet sıkı bir kora-kora girdiler.

Beş altı saniye öylece kaldılar. Sonra, Rufe Mason, sağ elini kurtararak ilk yumruğunu vurmak istedi.

İşte, tam bu sırada Pat, mahmut kışsesini yapıştırdı.

Bu esnada ikisi birbirlerine okadar yakındılar ki, yumruk çok az bir yol kat'etmiş ancak yirmibeş otuz santimetre kadar bir yerde gelip gitmişti. Hattâ, ona bu kuvveti bir az da omuzunun ileri doğru bükülmesi vermişti. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ancak, yüz kadar olan seyirci kütlesi bir şey göremediler bile.

Yalnız, yumruk Rufe Mason'un çenesine değer değmez, iriyarı boksörün bacakları bükülüp, yere, Pat'ın dizleri dibine yığılıverdiği görüldü.

Hakem, mutad on saniyeyi saydığı zaman Rufe Mason yerinden kalkamamıştı. Pat aynı Kelly'ye yaptığı gibi onu da kucağına aldı ve yerine götürüp bıraktı.

Rufe Mason, ancak on iki dakika sonra kendine gelebildi. Gözleri cam gibi parlıyor, dizleri titriyordu. Adamlarının omuzlarına yaslanarak, ringden indi ve odasına yollandı. Orada mülâkat için kendisini bekleyen bir gazete muhbirine:

— Yıkıcı Kelly'nin başına tavanın nasıl yıkıldığını, şimdi anlıyorum, diye söylendi.

Üçüncü karşılaşma, Pat'la Club Collins arasında oldu.

Maç on iki ravnıddu. Birinci ravnıdun on dördüncü saniyesinde Club Collins yerde, pestili çıkmış, yatıyordu.

Fakat bu maçı müteakip Stubener delikanlıyı karşısına aldı ve ona ufak bir nutuk verdi.

— Biliyor musun, dedi, sana ne isim takmışlar?... "Yırtıcı,, diyorlar...

Pat Glendon, gülmeye çalıştı fakat beceremedi.

Çünkü böyle ad takmalar filân onu hiç alâkadar etmiyor, o yalnız bir ayak evvel dağlarına kavuşabilmek hülyasile yanıp tutuşuyordu. Bütün bu maçları gayesine ulaşmak için, bir vazife yapar gibi, yapıyordu.

Stubener, kaşlarını çatarak:

— Fakat bu böyle devam edemez, dedi. Rakîplerini çok çabuk, lüzumundan çabuk yeniyorsun. Onları biraz daha oyalamalısın.

Pat şaşırdı:

— Lâkin dedi, benim vazifem onları yenmek değil mi?

— Evet orası öyle. Fakat bunun da usulü erkânı vardır. Onlara karşı biraz daha cömert, biraz daha âlicenap davranmalısın. Yoksa hepsi sana gazez olurlar ve hiç biri seninle döğüşmek istemez. Sonra ahaliyi de düşünmelisin. Senin on dört saniyelik maçlarına gelirler mi zannediyorsun? Herif bir dolardan beş dolara kadar para verecek... ne o? On dört saniyelik maç seyretmek için. Sen olsan verir misin?

— Tabîî vermem! Ben olsam boksta işim ne? Balık avına giderim bin kere daha iyi...

Bunun üzerine, Stubener ona, bu şekilde on dört saniye süren maçlardan, en olgun sportmenlerin bile bir şey anlamıyacaklarını, hatta Kelly'nin dahî yenil-

diğini kabul etmeyip, garip bir oyuna kurban gittiğini iddia ettiğini, uzun uzun anlattı...

Manajerle boksör arasındaki bu anlaşmayı müteakip Pat'la, Amerikada yerleşmiş Pete Sosso adındaki, Portekizli bir ağır siklet arasında cereyan edecek olan maç kararlaştı.

Fakat Pat, bu maçtan evvel hiç antrenman yapmak fırsatını bulamamıştı. Çünkü müessif bir hâdise, onu evine dönmeğe mecbur ediyordu.

Kalbinden rahatsız olan babası ansızın ölmüştü. Cenazeyi kaldırmak için oğlunun oraya kadar gitmesi icap ediyordu.

İşte bu uzun ve yorucu seyyahatten döndüğü zaman, Pat, ancak esvap değişip ringe çıkacak kadar zaman buldu. Hattâ bir çeyrek kadar da geç kalmıştı.

Stubener Bu kısacık zaman zarfında bile nasihatlerini unutmamış, onu bir köşeye çekerek:

— Rica ederim dikkatli döğüş, demişti. Nak avt etmek için hiç olmazsa onuncu yahut on ikinci ravndu bekle. Pat kabul etti ve Sosso'yu ilk saniyede oraya yıkıvermesi kabilken yapmadı. Heyecanlı, güzel bir maç oluyor, seyirciler keyiflerinden bayılıyorlardı.

Sosso'nun hücumları, Gard'ları, gerilemeleri ve sıçrayışları, Pat'in vaziyeti her saniye dikkatle kon-

trol etmesini icap ettiriyor, hattâ, ilk elde onu tepelememiş olmasına çok sıkılıyordu.

Her ravnd arasında Stubener onu hararetle tebrik ediyor, kendine olan hakimiyetinden dolayı takdirlerini bildiriyordu.

Hakikaten, eğer Sosso dördüncü ravnd da mutad dalaverelerinden birisini kullanmamış olsaydı, oyun, konuşulduğu gibi, güzel güzel sona erecekti. Fakat öyle olmadı.

Pat'ın en hesaplı yumruklarından birini yiyen Sosso, birden kollarını yanına sarkıttı, gözlerinin akı döndü ve bacakları üzerinde sendeliyerek yuvarlanır gibi bir hal aldı.

Pat şaşırılmıştı. Bu kadar hafif bir yumrukla yıkılmazdıki...

O da kollarını yanına bıraktı ve bu acaip manzarayı dalgın dalgın seyre daldı. Sosso âdeta yere düşüyordu.

Pat iyice afallamıştı. Bütün boks hayatında belki ilk defa tetikte değildi.

İşte tam bu sırada, Sosso, birdenbire Pat'ın çenesine öyle bir kroşe indirdi ki... Genç boksörün ağzı burnu birbirine girdi sanki... Dişleri çatırdadı, çenesi yamıldı.

Salonda birden bir yaveyladı koptu'... Fakat Pat

bunu işitmedi bile... O yalnız önünde sırtan ve ona pis pis, küstahca gülen Portekizlinin suratını gördü; nasıl alçakça bir hîlenin kurbanı olduğunu bir anda anladı ve benliğini bir hiddet alevi kapladı.

Bütün şiddetine rağmen, yediği darbe, onu yerinden kıpırdatamamışdı. Birden, sanki bu yumruğun acısından kurtulmak ister gibi, başını salladı ve kendine geldi...

Bir saniye sora tamamiyle vaziyete hâkim olmuştu. Artık oyunun kozunu elinde tuttuğunu zanneden rakibine hücum etmedi. Yalnız onun üzerine gelmesini bekledi ve Portekizli saldırır saldırmaz onu, aynı zamanda çenesine ve karnına vurduğu iki yumrukla yere seriverdi.

Nöbetçi doktoru Sosso'yu ayıltmak için tam yarım saat uğraşdı. Biraz sonra gelen imdadı sıhhî ile de onu hastaneye kaldırıyorlardı.

Pat, Stubener'e:

— Çok üzüldüm, diyordu bir daha soğuk kanlılığını elden bırakmıyacağıma size söz veririm. Zaten babam bu hususda tetik davranmamı daima tavsiye ederdi. Ama gaflet işte... Hattâ o bu yüzden bazı maçları kaybettiğini de söylerdi. Bir daha dikkat ederim mamafih.

— Peki dedi, madem söz veriyorsun, mesele yok demektir. Sana emniyetim olduğunu bilirsin. İsteddiğin zaman onları yenmeğe muktedir olduktan sonra, hid-detlenip kızmakta, heyecanlanmakta mânâ yokki!

Pat:

— Evet, dedi, hangisi olursa olsun istediğim zaman nak avt edebilirim. Babam da söylerdi ya, bu bende garip bir hassadır. Babam, yapacağım hareketin bey-nimde tasarlanmasıyla, hareket haline geçmesi ara-sında garip bir vakit irtibatı olduğuna kani idi. Yani beyin ile adele arasında gayet kısa bir zaman birliği olduğuna inanırdı. O zaman ben kulak asmazdım, ama şimdi anlıyorum, babamın cidden hakkı varmış...

Stubener bir yandan delikanlının lâkırdılarını din-liyor, bir yandan da, istikbalde yapacağı, altın yığın-larını ve mezarında uyuyan Koca Pat'ı düşünüyordu.

— Pekâlâ öyleyse, dedi, bundan sora maçların ka-çıncı ravnd'da sona ereceğini, seninle evvelden karar-laştırırız meselâ. Uçan Hollandalı ile yapacağın maçı, onbeşinci ravnd'a kadar normal şekilde devam ettir. Bu suretle hem ahalî senin meziyetlerini daha iyi gö-rür, anlar; hem de bütün kıymetini ortaya koymuş olursun. Emîn ol, bu senin de hoşuna gidecektir. Son-ra, kararlaştırdığımız gibi, vakti saati gelince herifi tepeliyiverirsin.

— Pekâlâ, eğer sözümde durmazsanı ceza olmak üzere; Longfellow¹⁾)dan bir satır bile okumıyacağım.

— Nasıl istersen... Bilirsin ya, ben bu şair milletinden pek anlamam.

Pat derin derin içini çekti ve bir zamanlar, onu, elinde şiir kitaplarıyla ormanlara kaçırın, kırmızı saçlı muallimeyi düşündü.

¹⁾ Longfellow: San'attaki inceliği ve zarafeti ile maruf Amerikan şairi 1807-1882.

V

Stubener, saatına bakarak:

— Nereye gidiyorsun? diye sordu.

Pat durdu, elini kapının tokmağından çekmeden:

— Üniversiteye diye cevap verdi. Bu akşam profesörlerden biri Browning²⁾ hakkında bir konferans verecek de... Vaki Browning çok nefis yazar, fakat onun edebiyatında öyle noktalar vardır ki, anlatılmaları, tefsir edilmeleri icap eder.

— Peki amma bu akşam senin Uçan Hollandalı ile maçın var. Unuttun mu yoksa?

— Yooo Neden unutayım. Saat onda ringe çıkmam lâzım. Halbuki konferans dokuzu çeyrek geçe bitiyor. Eğer çok merak ediyorsan, otomobilinle gelir beni alırsın.

— Stubener müessif bir tarzda başını salladı; ha-

¹⁾ Robert Browning: Meşhur İngiliz şairi. 19cu asırda yaşamıştır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

linde “Bu oğlan adam olmaz,, **der gibi** bir tavır vardı. Pat:

— Sen bilâkis memnun olmalısın, dedi, maçı olduğu akşam edebî bir konferans dinleyebilen, bir boksörün, manajeri olmakla iftihar etmelisin. Babam, maçıtan evvelki dakikaların bir boksör için en azaplı dakikalar olduğunu söylerdi. O bomboş zamanda derdi, insan baş parmaklarını çevire çevire hem cesaretini hem de kuvvetini harap eder...

— Peki aslanım git belki de senin hakkın vardır.

Ve o gece Pat onbeş ravnt süren maçını oynarken Stubener kendi kendine “Acaba bu ahalî, kendilerini heyecandan titreten bu genç ve yakışıklı şampiyonun, biraz evvel, Browning hakkında verilen bir konferanstan çıkıp geldiğini bilseler, ne yaparlar?,, diye düşünüyordu.

Uçan Hollandalı döğüşteki şiddeti, ateşliliği, ile nam almıştı. Hiç yorulmaz, daimî bir hücum tâbiyesi kullanırdı.

Kollarını balyoz gibi mütemadiyen salları, rakibinin karşısında sağdan sola, soldan sağa sıçrar ve onu nihayetsiz bir yumruk yağmuruna tutardı.

— Pat bunun karşısında, Sosso’da olduğundan, daha fazla dikkat sarfetmeğe ve yumruklarını daha itina ile kullanmaya mecburdu. Fakat Hollandalının bu can-

lı, ateşli oyunu Pat'a âdeta bir antrenman yerine geçiyor, hattâ hoşuna bile gidiyordu.

Ara sıra hatırı sayılır yumruklar da yediği oluyordu amma, bunlara ehemmiyet vermiyordu.

Ravnd aralarında, Stubener Pat'ın kulağına iğiliyor ve zamanı gelince herifi yere serip seremiyeceğini soruyordu. Pat:

— Ne vakit istersen, diyordu, arzu edersen hemen tepeliyeyim.

— Yok yok sen devam et...

Ve Pat devam ediyordu.

Ondördüncü ravndta halkın teşciinden büsbütün coşan Uçan Hollandalı işi azıttı.

Gemi azıya alan Hollandalının, yumruk yağmuru altında kalan Pat, her yumruğu o kadar maharetle karşılıyordu ki, ne yüzüne ne vücuduna bir tek yumruk dokunmuyordu.

Ön sıralarda oturanlar, Pat'ın Uçan Hollandalı ile âdeta ağılendiğinin belki farkına varıyorlardı. Fakat arka sıradakiler, hiç bir şeyin farkında olmayıp, mütemadiyen Hollandalıyı alkışlıyorlar, vahşi çığlıklar koparıyorlardı.

Ravnd'un sonunda, Pat'ın sakın sakın köşesine dönüp oturduğunu görünce şaşırıp kaldılar.

Adamları Pat'ın terini silerlerken, Stubener kulağına iğildi ve:

— Hadi artık dedi, tepelemek sırası geldi.

— On saniyede tamam.

Gonk çaldı ve Pat dikildi...

Salondakiler, onun, rakîbiyle yeniden meşgul olacağını, işe daha kuvvetle sarılacağını ve benimseyeceğini sezer gibi olmuşlardı.

Uçan Hollandalı da, vaziyeti anlar gibi oldu. Hiyleyi sezen hayvanlar gibi bir an tereddüde düştü.

İki adam ringin tam orta yerinde karşılaştılar, bir an hiç vuruşmadan bir birlerini yokladılar. Sonra Hollandalı şiddetli bir sıçrama ile Pat'ın üzerine hücum etti. Pat, onun bu hücumunu meşhur sağ yumruğu ile durdurdu. Uçan Hollandalı yere serilmişti.

İşte o günden sonra, Pat, zafere doğru yükselmiye başladı.

Spor meraklıları artık onu tutuyorlardı. Hayır, onun kazandığı bu son maçlar, eskileri gibi, tek yumrukda, şansla kazanılmış şeyler değildi!,,, Sonuna kadar alın teriyle döğüşüyor, kendini müdafaa ediyor, sonra tepeliyordu. Artık gazete muhbirleri, onun ön plâna geçmesi icabettiğini, ve ringin üstatlarıyla boy ölçüşmesi, fazlın geldiğini yazıyorlardı. Manajeri de

artık zamanın gelip çatıldığını anlamalı ve herkesin beklediği büyük maçların tertibine girişmeliydi. Artık yeni bir yıldız doğuyordu...

İşte, Stübener, meşhur esrar perdesini tam bu anda kaldırdı ve boksörünün, eski şampiyon "Pat Glendon,,’un oğlu olduğunu ilân etti. Bunun üzerine "Genç Pat,,’a karşı olan sempati büsbütün arttı ve gazeteciler irsiyetin bu parlak zaferi hakkındaki şaşaalı makalelerle gazetelerini donattılar.

Bu hâdiseden sonra, Pat, bir kaç ay zarfında, kimi Goldfield’de, kimi Texas’da, kimi New-York’da, kimi Denver’de olmak üzere dört maç yaptı ve sırasıyla: Ben Menzies, Rege Rede, Ernest Lawson ve Bill Tarwater’ı nak avt etti.

Tabii, bu şekilde yaptığı maçların bir takım âdabı erkânına riayet etmesi icabediyordu. Meselâ, meydan okuduğu boksörler, antrenman yapabilmeleri için bir müddet tayin ediyorlar, ancak ondan sonra maçı kabul edebileceklerini bildiriyorlardı.

Ertesi sene, zirvesinde, ağır sıklet şampiyonu Jim Hanford un sımsıkı durduğu, boks merdiveninin alt basamaklarında sıra ile dizilmiş duran, altı boksörü daha tepelemesi icap ediyordu.

Bu maçları yapabilmek için, Pat’ın, uzun seyyahatlar yapması lazımdır. Fihakkı Stübener ile yaptığı bu

uzun seyyahatlarda, bu altı maçı da nak avt'la kazandı.

Evvelâ, İngilterede Will King le karşılaştı. Ondan sonra teee Avustralyada, Tom Harrison'u tepeledi. Maçları, tam Avustralya boks gününe isabet etmişti.

Servetleri günden güne artıyor, Pat, gecede 20-30 dolar kazanıyordu. Üstelikte filmini alan film şirketleri, her defası için, ona büyük meblağlar veriyorlardı.

Stubener, bu kazançların yüzdesinden, kontratlarının îcabettirdiği kadarını alıyordu.

Umumî masraflarının çokluğuna rağmen, ikisi de yavaş yavaş adamakıllı zengin oluyorlardı. Stubener, parasını emlâke yatırıyor, San Fransisco'da, kat kat apartımanlar dikiyordu.

Pat, onun servetinin kendisinininki bayağı geçtiğini görüyor ve hayret ediyordu.

Eğer manajerinin bahsi müşterekçilerle sıkıfıkı bir anlaşması olduğundan haberi olsaydı bu gayri tabii-liği pek âlâ anlıyacaktı. Fakat, Pat böyle şeylerle ne meşgul olur, ne de kafasını yorardı.

Üstelik, onun haberi olmadan, Stubener, film şirketlerinin rekabetlerinden istifade ederek, dünyanın komişyonunu alıyordu.

Genç adamın, ring hayatının cîfelerinden haberi olmadığı gibi, Stubener de, onun bu dalavere

berdar olmasını istemiyor, bu pislikleri, güzelce saklıyordu. Bu hususta hiç de güçlük çekmiyordu. Çünkü para meselelerinde Pat, tamamiyle ona emniyet ediyor, bu işlere hiç ehemmiyet vermiyordu. O, zaten yaradılışında, mahcup bir çocuktuk; spor hayatına bir türlü karışamıyordu.

Diğer taraftan bütün öteki antrenörler de, Pat ile hiç konuşmuyorlar, yalnız, kendi işlerini alâkadar eden mevzularda, lâkırdı ediyorlardı.

Ne vakit bir gazete muhbiri onunla mülâkat yapmak istese, hemen Stubener işe vaziyet eder ve mükâlemeyi istediği mecraya sürüklerdi.

Bir gün, Henderson maçından evvel, otelin koridorunda, Pat'ın yanına yabancı bir adam sokularak, ona, Henderson'u hangi ravntta nak avt edeceğini kendisine söylerse, bin dolar vereceğini bildirdi. Pat, omuzlarını silktiler ve geçti gitti.

Biraz sonra vak'ayı Stubener'e anlattığı zaman:

— Aldırma sen, diye cevap verdi. Bunlar yalancı, hilekâr adamlardır. Herif seninle alay etmiş.

Lâkin Pat'ın mavi gözlerinde hafif bir emniyetsizlik ışığı görünce:

— Seninle alay etmişler, diye tekrar etti... Belki de... Öyle ya, onu dinleyip dediğini yapmış olsaydın, belki de sen, uzun uzun gazetelere yazar, rezil eder-

di... İşte o vakit işin bitmişti, aziz Pat. Yükseldiğin bu şerefli mevkiden, kurşun gibi aşağı inerdin. Hem artık bu dalavereler sökmüyor. Eskiden olurdu ama şimdi ne boksörler, ne de manajerler, böyle tehlikelere girmekten çekiniyorlar. Şimdi boksörler de, tenisçilerle futbolcular kadar namuslu.

Stubener, bir yandan bunları söylüyor, bir yandan da aralarında on ikinci ravnt'da diye kararlaştırdıkları ve bir film şirketile ravnt adedi üzerine bahse girdiği, maçı düşünüyordu. Bu maç üzerine çok büyük iddialar tutulmuştu.

Pat, her zamanki saf halini muhafaza etti ve lâfı uzatmadı.

Bir müddet sonra bu vak'ayı büsbütün unutmuş ve kendine yeni bir eğlence bümüştü: Renkli fotoğraf.

Resimle, renkli fotoğraf arasında, bir bağıllık görüyordu. Resim yapamadığı için, renkli fotoğraftan hevesini almak, bu suretle eğlenmek fikrinde idi.

Güzel bir fotoğraf makinesi aldı ve renkli fotoğrafçılığı alâkadar eden bütün kitapları gözden geçirmeğe başladı. Vaktini karanlık odada, kırmızı lâmbasının yanı başında, filmlerinin arasında geçiriyordu. Şurası muhakkaktı ki, dünyada hiç bir şampiyon, boksör ya da futbolcu onı kadar uzun kalmamıştı.

Ne vakit birisi onunla konuşmak istese, “evet,, veya “hayır,, gibi kısacık bir cevapla lâfı kesiverirdi. İşte bunun yüzünden onu, iki lâkırdı etmesini bilmiyen, insan içine çıkmamış bir adam olarak tanıyorlardı.

Bilhassa gazeteler onu yabani bir boğa gibi tasvir ediyorlar, beyinsiz, yalnız adaleden müteşekkil bir hayvana benzetiyorlardı.

Onun psikolojisinden tamamiyle bihaber olan, onun çok ince ve anlaşılmaz hislerinden haberi olmayan bir muhbir, ona “Dağdan İnme,, lâkabını takmıştı. Artık daima büyük harflerle yazılan “Dağdan İnme,, tâbiri, ya bir resmin alt yazısı olarak gazetede görölüyor, ya bir makalenin başlığı olarak diziliyordu. Dağdan İnmeyi tanımayan kalmamıştı.

Pat, buna içerlemekle beraber düşündüklerini dışarı vurmadı. Yalnız, gazetecilerle büsbütün az görüşmeye karar verdi.

Buna mukabil, yeni başladığı işe, yani fotoğrafçılığa, daha fazla sarıldı.

Karşısına çıkarılan şampiyonlar, artık en elek üstünde kalanlardı, ve galibiyet, eskisi kadar kolay olmuyordu. Bazı maçlarda rakîbini, Stubener’in tayin ettiği ravuntta dşüremediği de oluyordu.

Meselâ, gayet devasa bir Alman olan, Sulzberger’i on sekizinci ravnt’ta al aşağı edememiş; on dokuzun-

cuda da tepeliyememiş, ancak yirmincide yere sermişti.

Bununla beraber, her türlü sefahatten azade, muntazam hayatı, hiç alkol kullanmaması, şigara içmesi sayesinde, daima eski formunu muhafaza ediyor, bir an kuvvetten düşmüyordu.

Talihi, babasınıninki gibi kapalı değildi. Ne bir adalesine kramp girmiş, ne de bir parmağı incinmişti. Başına hiç bir kaza gelmemiştir çok şükür...

Stubener de, delikanlıda boksa karşı artan hevesi gördükçe, sevinçle ellerini oğuşturuyor, onun artık sevgili dağlarından bahsetmeyip, Jim Hanford'a karşı, dünya şampiyonluğu için dövüşeceğini düşünerek, için için memnun oluyordu.

VI

Pat Glendon'la Jim Hanford arasında, dört meşhur boksör kalmıştı. Son altı ay zarfında, Pat, bunlardan ikisini, yani Philadelphia'dan Kid Mac Grath ile Jack Mac Bride'ı, süpürdü... Geriye, Nat Powers'la Tom Cannam kalıyordu.

Ve eğer Stubener, genç boksörü, San Fransisco'nun, "Havadis Postası,, gazetesinin muhbiri ile mülâkat yapmaktan men etseydi, herşey tabiî seyrini takip edecekti.

Mülâkata gelen muhbir, genç güzel bir kızdı ve San Fransisco'nun en kibar muhitine mensuptu. Gazeteciliği meslek ittihaz edeli henüz bir iki sene oluyor, makalelerini "Maud Sangster,, diye imzalıyordu. Fakat, bu, onun namı müstearı değil, kendi hakikî ismi idi.

Sangster'ler, San Fransisco'nun, en tanınmış ailelerindendiler. Milyonlarının haddi hesabı yoktu.

Aileyi kuran Jacob Sangster, o zaman, meteliksizin biri idi. Gençliğinde, bir sabah, yorganını dürüp sırtına vurmuş ve şehirden çıkıp, burnunun doğrusuna gitmişti.

Evvelâ, büyük bir çiftlikte uşak olarak işe başladı. Orada, biraz para yaptıktan sonra, tekrar yola düzüldü ve Nevada'da bir boraks madenine rasgeldi. Hemen işletmeye başladı. Elde edilen miktarı, katırlar tarafından çekilen, büyük arabalarla sevk ediyordu.

Bulduğu maden, bitip tükenmek bilmiyor ve kârı günden güne kabarıyor, fazlalaşıyordu.. Nihayet araba yerine küçük bir tren yolu yaptırdı ve onunla çalışmaya devam etti. Bu suretle yol, beşte bir nisbetinde kısalmıştı. Jacob Sangster, bu işten dünyanın parasını kazanıyor ve bu paralarla da, Oregon ve Washington eyaletlerinde, binlerce kilometrelik ormanlar işletiyordu.

Daha sonra, işlerine siyaset karıştırdı, hükûmet adamlarını satın aldı, hâkimlerle ve parti şefleriyle uyuştu. Bu suretle büyük bir endüstri otoritesi haline girdi.

Öldüğü zaman, oğullarına, şerefli bir isim yerine, ikiyüz milyon dolar kadar bir servet bırakıyordu.

Dört oğlu vardı; bu parayı paylaşmak hususunda, epeyi güçlük çektiler. Hattâ iş, bir miktar uzayıp, mahkemeye kadar döküldü, okadar acayip safhalar aldı ki, dört kardeşin bu miras meselesi, o zamanlar, California ahalisinin eğlencesi olmuştu.

Dört kardeşin içinde, en namuslusu, en maddî olmıyanı, Theodore Sangster'di.

Bir müddet sonra, ailesinden tevarüs ettiği, bu gayri meşru servetten utandı. Bütün yarış hayvanlarını, en cins, en makbul, atlarını sattı ve servetinin mühim bir kısmını, mürabahacılar ve halkı istismar edenlerle mücadeleye hasretti.

İşte, Maud Sangster, onun büyük kızı idi.

Ailesindeki bütün kadınlar gibi, o da fevkalâde güzeldi.

Hiç şüphesiz, ırkından macera zevkini de tevarüs etmiş bulunuyordu; zira, kadın olduğunu idrak eder etmez, ancak erkeklerin yapabildikleri bir çok cesurane işlere girişmiş, okadar çok istendiği halde, evlenmekten imtina etmişti.

O zamanın modasına uyup, Avrupadan, koca olarak, ne bir dük, ne de bir Kont getirmiş, Amerikada da, içinde bulunduğu yüksek sosyete de, kendisini elde edip evlenmek isteyenleri, kibarca başından savmıştı.

Açık hava sporlarına bayılırdı. Tenis şampiyonluğunu elinden bırakmıyor, küçük dedikodularla dolu olan haftalık mecmualar, onun acaipliklerini yazmakla bitiremiyorlardı.

Bir zamanlar, erkekler arasındaki bir polo maçın-

da, bizzat o da oynayarak bir yenilik yapmış ve San Fransisco'nun talebe mahallesinde açtığı san'at sergisiyle, o zamana kadar hiç görülmemiş bir tezât yapılarak, herkese parmak ısırtmıştı.

Fakat bu eğlenceler, onun ruhunda kökleşip yer tutmuyor, benliğinde, gelip geçici hevesler halinde tezahür ediyordu.

Bu geçirdiği fırtınalı hayat esnasında, hürriyetini seve seve teslim edeceği bir erkeğe rastgelmemişti.

Nihayet bir gün, cemiyete karşı olan nefretinin derecesini, baba ocağını terkedip, Havadis Postası gazetesine muhbir olmak suretiyle, büsbütün meydana vurdu.

Evvelâ, haftada yirmi dolarla başlamış, fakat az zamanda, haftalığı elli dolara çıkmıştı.

Asıl işi, musikî ve tiyatro tenkidleri olmakla beraber, arasıra, enteresan bulduğu muhtelif mülâkatları da kaçırmıyordu.

Meselâ Pierpont Morgan'la, gazeteciliğin en meşhur aslarının bile beceremediği bir mülâkatı, tere yağından kıl çeker gibi yapmış, San Francisco körfezindeki Golden Gate önünde, dalgıç elbisesi ile denizin dibine inmiş ve ilk tayarelerden birini tecrübe eden, kuş-adam, Rood'la birlikte, göklere yükselmişti.

Bu kadar spor yapmış olmasına rağmen, kadınlığından hiçbir şey kaybetmiş değildi.

Hatları gayet ince, temiz ve narindi. Yüzünün derisi, canfes gibi parlak, iri kurşuni gözleri tatlı, ufacık elleri, güvercin kanadı gibi zarif, yumuşak dalgalı vücudu, tatlı hatlarını muhafaza etmişti.

Pat Glendon'la mülakat yapmayı, kendisi teklif etmişti.

Bu ana kadar, hiçbir boksörle görüşmüş değildi. Yanlız bir akşam, barda, Bob Fitzimmons'la karşılaşmıştı. İkisi de gece esvabı giymişlerdi. Karşılaşma tamamiyle tesadüfî idi.

Pat Glendon'un şöhreti, isminin herkesin ağzında dolaşması, merakını celbetti. Acaba bu nasıl bir adamdı? “Dağdan İnme,”nin psikolojisi, hakikaten mütaleaya değer miydi?

Onun bunun anlattığına göre, bu, iri ve aptal bir yarmadan başka bir şey değildi, Vahşî bir hayvandan daha kuvvetli, hoyrat ve yabani bir adamdı.

Halbuki vitrinlerdeki fotoğrafları, insana hiç de öyle bir his vermiyor, bilâkis hiç bir vahşet ifade etmeyen, güzel ve yakışıklı bir çehreyi gösteriyordu. Fakat, kollardaki dehşetli adaleler, bu yabaniliği tekişip etmiyordu doğrusu.

İşte, bu tezatların arkasındaki karanlığı aydınlat-

mak ve hakikatı ortaya koymak arzusu ile, Maud Sangster, yanında, Havadis Postası'nın fotoğrafçısı olduğu halde, Stubener'in söylediği saatte, Cliff House'ın antrenman salonlarına geldi.

Pat, elinde Shakespeare'in bir şiir kitabı, ayağını koltuğun dayanacak yerinden geçirip sallandırmış, kadınların bugünkü yaşayış tarzlarını düşünüyor, içerliyordu. Tam bu esnada, Stubener, Maud Sangster'in, kendisiyle mülâkat yapmak için, geldiğini söyleyince, fena halde köpürdü:

— Bu sersember de nereye burunlarını sokacaklarını şaşırdılar artık, diye mırıldandı. Şimdi de boksörlerin işine karışmaya kalktılar. Bu işten erkekler bile anlamıyorlar, nerede kalmış ki... Hem efendim, söyle ona evinin işiyle meşgul olsun.. Hayvan görmek istiyorsa, hayvanat bahçesine gitsin. Ben ne acayip bir mahlûkum, ne de vahşî bir hayvan.

Stubener, başını sallıyarak:

— Ama bu öteki kadınlara benzemez azizim dedi, herhalde Sangster'lerden bahsedildiğini işitmişsindir.

Pat, başını iğerek teyid etti.

— Eh, işte bu kız, o meşhur aileye mensuptur. Babası tam elli milyon liralık adamdır. Bu kız isteseydi, babasının serveti sayesinde en lüks salonlarda papağan gibi yaşayabilirdi. Fakat çalışarak, hayatını alnı-

nın teriyle kazanmayı, bu şaşaalı hayata tercih etti.

— Garip şey! Neden acaba?

— Çünkü mecbur oldu... Babası ile arası açılmıştı (sebebinin şimdi anlatamam uzun sürer). Bir gün babasının lüks evini terkederek, kendini sokakta buldu, emîn ol bu kız çok şayanı dikkat bir mahlûktur.

— Peki öyle ise...

— Yalnız gazetecilik ediyor sanma ha. Üstelik senin gibi şiiri çok sever ve bir de şiir kitabı neşretmiştir. Malûm ya, sen şiiri sevmene rağmen daha kitap mitap neşretmedin.

Bir de piyes yazdı, çok tutundu. Seninle mülâkat yapmak istemesi, senin için büyük şereftir. Hem, bu ötekiler gibi tıraşçı değildir. Esasen mülâkatta ben de bulunup, sana yardım edeceğim. Kırk yılda bir de kabuğundan çık, adam içine karış. Sonra, biraz feragati nefis gösterip, bu röportajlara katlanman lâzım. Bu, bizim için bedava reklâmdır, değil mi? Ahaliyi, kalabalığı, bunlar toplar. Doğrusunu istersen, bizim işimiz de kalabalıkla olur.

Pat:

— Peki öyle ise, dedi. Söyle gelsin.

Bacağını koltuğun kenarından çekti, elindeki Shakespeare cildini, yanındaki masanın üzerine bıraktı ve uslu akıllı bir hal aldı. Stubener, Maud Sangster'

le beraber içeri girdiği zaman, Pat, elindeki gazetenin bir makalesini okumaya dalmış görünüyordu.

Kapı kapanınca, başını kaldırdı ve nazarları, genç kızinkilerle karşılaştı.

Birden, bir durulama oldu. Kurşuni gözlerin ateşi, mavi gözlerin taa içersine kadar nüfuz etti. Uzun zaman birbirlerini arayıp ta orda rastgelmişler gibi, dört göz bebeğinin içersinde, birden bir şule parladı.

Bu, bir şimşek kadar, çabuk gelip geçmişti. Evvelâ Maud Sangster kendini topladı ve gayet tabîî bir eda ile, kendini ayakda bekleyen Pat'a, elini uzattı.

Bir dakika, Pat, bu eli avucundan bırakmadı. Her nedense, önünde duran kadının, babasının kendisine anlattığı ideal kadın olduğunu düşündü... İhtiyar adam :

“— Eğer bu türlüüne tesadüf edersen, yakala ve kat'ıyyen bırakma.” demişti.

Maud Sangster'in şaşkınlığı da, onunkinden aşağı değildi. Nasıl olurdu da, bu önündeki adam, meşhur “Dağdan İnme” olabilirdi? bir türlü inanamıyordu buna!... gülerek:

— Elimi iade edermisiniz, mister Glendon? diye mırıldandı, biraz sora lâzım olacak da...

Pat, birdenbire, acemi bir hareketle, gayri ihtiyari sıktığı, bu küçük eli bıraktı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

Bu karşılıklı şairhoşluğa Stubener nihayet verdi ve genç kıza dönerek:

— Siz de görüyorsunuz ya Miss Sangster, dedi, şampiyonum adamakıllı formunda. Ha! Pat, kendini iyi hissetmiyor musun?

Tatlı rüyasından uyandırılan delikanlı, kaşlarını çattı ve hiç cevap vermedi.

Maud Sangster, gayet nazikâne bir tavurla:

— Uzun zamandanberi sizi tanımak istiyordum, Mister Glendon, dedi. Mamafih, sizin mesleğinizden hiç bir şey anlamadığım için, pot filân kırarsam kusura bakmazsınız değil mi?

Stubener:

— Öyleyse, en iyisi, onu faaliyette görmenizdir, diye lâfa atıldı. Ben şimdi antrenörlerinden birini getiririm ve onlar dövüşürken size izahat veririm.

Pat Glendon, sert ve tok bir sesle:

— Rica ederim saçmalama, diye homurdandı. Miss Sangster, bana istediğini sorabilir, budala olmadığıma göre, zannederim ben de ona münasip şekilde cevap verebilirim.

Konuşmaya başladılar.

Genç kız, heyecan dolu bir dikkatle, karşısındaki şaheser çehreyi seyrediyordu. Genç adamın açık mavi gözlerinde, kartal gagasını andıran hafif kemer-

li burnunda, hattâ kat'î bir cinsiyet ifadesiyle kıvrılan dudaklarının enerjisinde, hiç bir yabanilik yoktu.

Gazetelerde bu şayanı hayret şahsiyet için anlatılanlar, yapılan teşbihler demek tamamilе, yalandan, fanteziden ibaretti. Demek “Dağdan İnme” lâkabı tamamen mânâsız bir uydurmadan başka bir şey değildi.

Maud Sangster, boks hakkında ne söylemesi îcab ettiğini, bir türlü kestiremiyor, mevzu, fena halde canını sıkıyordu. Zaten bu işin ihtisası haricinde olduğunu biraz evvel söylememiş miydi?

Ne vakit bu mesele hakkında ağzını açacak olsa, hemen Stubener atılıyor, lâfını kesiyordu. Nihayet Pat'a:

— Vaziyeti hülâsa edelim Mister Glendon, dedi. Niçün boksörlüğe girdiniz? Kazanç maksadı ile mi, yoksa tamamilе bu oyuna karşı olan hevesinizden, arzunuzdan mı? Dövüşmekten hakikaten zevk alıyor musunuz?

Geveze Stubener, bu sefer de lâfa karışmak istedi, fakat Pat, derhal verdiği cevapla, ona meydan bırakmadı:

— Oyundan evvelâ hiç zevk almadım, çünkü, rakiplerimi kolaylıkla yeniyordum. Fakat sonra, büyük şampiyonlarla karşılaşmaya ve onları yenmek için

hakikaten kuvvet sarfetmeye başlayınca, mesele değişti... Nasıl söyliyeyim?...

— Kendinizi kaptırdınız...

— Evet tamam. Kendimi kaptırdım ve bu döğüşlerden tam manasiyle zevk almağa başladım. Artık her dövüş, benim bütün adelerimi, dikkatimi ve aklımı kullanmam icap eden bir oyun olmuştı. Fakat bununla beraber, nihaî zaferden bir an şüphe etmiş değilimdir.

O esnada Stubener:

— Doğru, çok doğru diye bağırды, onu kimse yenemez

— İşte belki de, daima galip gelmeye olan emniyetim, benim döğüşten hiç heyecan duymamama sebep oluyor.

Stubener gene atılarak:

— Belki Jim Handford'la maç yaparsan, biraz heyecanlanırsın dedi.

Pat buna gülümsemekle iktifa etti. Maud Sangster:

— Hislerinizi daha iyi îzah etseniz, diye ısrar etti, herhalde rakiplerinize göre hisleriniz de değişir.

— Öyle zannediyorum ki, bütün bunlardan boş yere bahsediyoruz. Sizinle benim, üzerinde zevkle konuşacağımız bir çok mevzular vardır. Meselâ...

Genç kız birden:

— Evet evet diye bağırdı. Sizden bahsedelim. Günün adamının şahsiyeti. Ama hakikî şahsiyeti. İşte benim için en enteresan mülâkat mevzuu budur.

Fakat bu lâflar üzerine, Pat sustu ve Stubener gene lâkırdıya karışarak onunla Sandow, “Müthiş Türk” (Koca Yusuf), Jeffries ve diğerleri arasında, mukayeseler yapmaya koyuldu.

Fakat bu mevzular, Maud Sangster’i alâkadar etmiyordu. Netekim, sıkıntısını izhar etmekte gecikmedi.

Bu esnada gözleri, masanın üzerinde duran, Shakespeare’in şiirlerine ilişti. Kitabı alarak, Stubener’e, istifham dolu bir nazar attetti.

Stubener:

— Pat’ın kitabıdır, diye izah etti. Böyle saçmalıklara bayılır. Şiir olsun, renkli fotoğraf olsun, resim sergisi olsun, pek hoşuna gider. Fakat rica ederim, makalenizde bunlardan bahsetmeyin, çünkü böyle şeylerle uğraştığını duyarlarsa, gözden düşer, malûm ya.

Demek, sıkılganlığı, alıklığından değil, hassasiyetinden ileri geliyordu. Aman yarabbi, bir boksörün elinde Shakespeare’in şiirleri. Ne güzel bir reportaj olacaktı bu. Tam soracakken, Stubener yeni

yeni istatistikler, boksörünün maceralarıyla lâfa karışıyor, kızcağıza meydan vermiyordu..

Masanın üstünde, şiir kitabını bulan Maud Sangster'in üzerinde, Pat'ın tesiri büsbütün artmış ve yeni bir şaşkınlık benliğini sarmıştı

Pat'ın yakışıklı vücudu, muntazam yüzü, temiz dudakları, berrak bakışlı gözleri, geniş ve açık alnı, bütün bunlardan başka da maddî ve manevî benliğinin sıhhat dolu olması, genç kızı sardıkça sarıyor, onu Pat'a doğru cezbediyordu. Bugüne kadar hiç kimse, onun üzerinde, bu câzibeyi yaratamamıştı.

Bütün bunları düşünmekle beraber, bir ara kendini topladı ve mevzuu şehirde ve idarehanede büyük dedikodular uyandıran, daha ciddi bir mecraya dökerek:

— Hakkınız var, dedi. Daha ciddi mevzular üzerinde görüşmeliyiz. Daima şüpheye düştüğüm bir mesele hakkında, fikrinizi almak istiyorum. Müsaade eder misiniz, fikirlerimi olduğu gibi açayım.

Pat, başıyla, muvafakat ettiğini işaret etti.

— Eğer doğru, çok doğru söylersem darılmazsınız değil mi?

Pat, gene başıyla darılmayacağını işaret etti. Bunun üzerine genç kız:

— İyi öyle ise, dedi anlatayım; ben çok kerreler

boksdan ve onun hîlelerinden, bilhassa bahsı müştereklerden, bahsedildiğini işitmiştim. Fakat sizi gördükten sonra, içime, insanın bu gibi namussuzlukları kabul edemeyeceği, sporu ancak ve yalnız spor için, yapmanın zevki olduğu merkezinde bir kanaat geldi.

Pat, gülerek, onu tasdik ederken, Stubener lâfa atıldı:

— Bunlarla hiç kafanızı yormayınız, dedi. Bu, ağızdan ağıza dolaşan danışıklı döğüşler filân, hep uydurma şeylerdir. Emin olun Miss Sangster, bu maçlarda hileli hiç bir şey yoktur. Şimdi dinleyin bakın size Mister Glendon'u nasıl keşfettiğimi anlatayım. Bir gün babasından bir mektup...

Maud Sangster, Pat'a hitap ederek, lâfına devam etti.

— Bakınız Mister Glendon, dedi. Size canlı bir misal söylüyeyim. Bir kaç ay evvelki bir boks maçında (Boksörlerin isimleri aklımdan çıktı) bizim gazetenin tahrir heyetinden birisi, bana, büyük bir para kazanacağını haber verdi. Lâfıma dikkat edin lûtfen: Kazanacağını ümit etmiyordu, bundan emindi. Ravntlar üzerine bahsı müşterek tutacaktı. Ve maçın on dokuzuncu ravntta biteceğine emindi âdeta. Aramızda geçen bu mükâlemeden bir gün sonra, yapılan maç, hakikaten on dokuzuncu ravnttaki bir nakavt'la

sona erdi. İtiraf ederim ki, o zaman bu beni hiç alâ-kadar etmemişti. Çünkü boks, en anlamadığım ve meşgul olmadığım sporlardan biri idi. Fakat, sonra sonra, bilhassa şu anda, bu işte bir pislik, bir hîle-kârılık olabileceği aklıma geldi ve görüyorsunuz ki haksız da değilim

Pat Glendon:

— Hangi maçı kastettiğinizi anlıyorum, dedi. Owen'la Murgweather arasındaki maçı söylüyorsunuz. Bu maç ondokuz ravnt sürdüydü, değil mi Sam? Miss Sangster, neticenin evvelden bilindiğini söylüyor, ne dersin bu işe?

— Bir adam piyangoda iyi bir numero alırsa, ben bunu nasıl îzah ederim? Adamın şansı varmış.

Stubener, bir yandan bunları söylerken bir yandan da daha inandırıcı sebepler bulmaya çalışıyordu. Nihayet:

— Bakın nasıl oluyor, dedi, bazı amatörler, boks meraklıları, şampiyonların yaşayışlarını, çalışış tarzlarını, oyun sistemlerini yakından takîbederek, maçların, aşağı yukarı, hangi ravntta sona ereceğini evvelden tahmin ediyorlar. Tıpkı at yarışlarında, hangi atın birinci geleceğini, tahmin edenler gibi. Fakat şunu da unutmayın ki, her kazanan için bir kaybeden vardır. Yoksa tabîi kimse kazanamazdı.

Size yemin ederim ki Miss Sangster, boksta hîle' ve danişıklı dövüş denen şey yoktur..

— Siz ne dersiniz Mister Glendon?

Stubener, hemen atıldı ve:

— Tabîi o da benim gibi düşünüyor, dedi, çok şükür şimdiye kadar namus yolundan ayrılmamıştır. Değil mi aslanım?

Pat başını salladı. Garip şey, Miss Sangster onun samimiyetine inanmıştı. Biraz evvel, beynini karanlık bulut kümeleri gibi saran, aklındaki fena süpheleri, silmek ister gibi, elini alnının üzerinde gezdirdi:

— Dinleyin beni, öyle ise dedi, size daha enteresan bir şey söyleyeyim. Aynı arkadaş, dün akşam bana, sizin bu seferki maçınızın kaç ravntta biteceğinin daha evvelden, kararlaştırıldığını söyledi.

Stubener'i hafakanlar boğmaya başlıyordu... Bereket, Pat imdadına yetişti:

— Bırakın canım, dedi. Bu arkadaşınız her halde yalancının biri.

— Fakat öteki maç için, yalan söylememişti!

— Peki, benim Nat Powers'la olan maçım, hangi ravntta sona erecekmiş?

Maud'un cevap vermesine meydan bırakmadan, Stubener Lâfa atıldı:

— Rica ederim azizim, ısrar etme dedi. Görüyorsun ki, bu adam kimse, saçmalayıp duruyor. Eğer ringin etrafında dolaşan bütün dedikodulara inansaydık, halimize köpekler gülerdi. Bırakın bunları da, mülâkata devam edelim.

Glendon, manajerinin sözlerine aldırmamış görünmekle beraber, tatlı, mavi gözlerinde bir hiddet alevi yandı. Maud Sangster, onun bütün şüphelerini yeniden ayaklandıran, tehlikeli bir mükâleme mevzuu ortaya koyuyordu.

Pat'ın sesini işitince, âdeta titredi. İşte, bir kadının, hayatını seve seve emniyet edebileceği erkek, muhakkak buydu.

— Benim maçım hangi ravntta bitecekmiş?

Stubener:

— Kuzum Pat, bırak bu saçmaları, diye mırıldandı.

Maud:

— Eğer, dedi, Mister Stubener müsaade ederlerse söyleyeceğim.

Bu sefer Pat, Stubener'e dönerek:

— Rica ederim bizi yalnız bırak, diye söylendi. Zannederim, Miss Sangsterle yalnız konuşmakta serbestim. Sen fotoğrafçı ile meşgul olsan daha iyi edersin.

İki adam birbirlerine baktılar; sonra, Sam kalktı,

kapıya doğru yürüdü, açtı, fakat tam çıkacağı sırada lâfın sonunu işitmek için durdu, dinledi. Pat'ın tekrar: — Hangi ravntta. Diye sorması üzerine, genç kız, titrek bir sesle:

— Vallahi, dedi, hatırımda kaldığına göre, on altıncıda, bitecekmiş.

Pat'ın yüzünü, birden bir hiddet alevi sardı. Ve Sam'a çevirdiği gözlerinden taşan, itham dolu nazarlar, Maud'a, rakkam üzerinde yanılmadığını isbât etti.

Hakikaten, aralarında, maçı on altıncı ravnta kadar uzatmayı kararlaştırmışlardı. Ve işte, hiç tanımadığı bir gazeteci kız, aynı ravndu kendisine söyle-yiveriyordu.

Stubener, hâlâ kapının içinde duruyor, kendini güç-lükle ayakta tutabiliyordu. Pat:

— Seni sonra görürüm artık, dedi. Çık ve kapıyı kapa.

Kapı Kapandıktan sonra, Pat'la Maud, başbaşa kaldılar. Pat, yüzünde endişeli bir ifade ile susuyordu.

Yerinden kalktı. Upuzun boyu ile, genç kızın yanına dikildi. Sonra, dudaklarını ısırarak, tekrar oturdu.

— Size şu kadar söylemek isterim ki, dedi, Maç. On altıncı ravntta bitmeyecek.

Kız ağzını bile açmadı. Fakat süpheli gülüşü, bok-sörün benliğini rencide ediyordu.

— Göreceksiniz, diye devam etti. Arkadaşınız bu sefer kazanamıyacak.

Maud, biraz küstahça bir tavırla:

— Demek Programda değişiklik yapacaksınız? Dedi.

Delikanlı, bu ağır itham üzerine titredi:

— Hayatımda hiç yalan söylemedim, dedi. Hattâ kadınlara bile.

— Kabul ediyorum, fakat, bununla beni tatmin etmiş olmuyorsunuz; çünkü ben, maçın şu veya bu ravntta bitmesiyle alâkadar değilim. Beni ilgilendiren şey, maçın nihayetinin, evvelden tesbît edilmiş olmasıdır.

— Bu maçın hangi ravntta biteceğini size söyleyeceğim ve yalnız siz bileceksiniz, Miss Sangster.

— Beni aptal zannetmeyiniz Mister Glendon, burada gayrı tabîi bir şeyler döndüğünün farkındayım. Öğle olmasaydı, size maçın ne zaman biteceğini söylediğim zaman, kızmaz ve manacerinizi dışarı çıkartmazdınız.

Pat Glendon, cevap vermedi. Dışarı bakmak isti-

yormuş gibi, pencereye kadar yürüdü, sonra ona döndü; Maud, ona bakmadığı halde, delikanlının kendisini seyrettiğini hissediyordu.

Tekrar gelip yerine oturdu ve kıza dönerek:

— Emin olun Miss Sangster, size yalan söylemedim, dedi. Hayır, Kat'iyyen yalan söylemedim.

Vaziyeti iyice îzah edebilmek için, bir müddet sustu, sonra:

— Şimdi size söyleyeceklerime inanacağınızı, profesyonel bir boksörün sözüne îtimat edeceğinizi, bilsem...

Maud, vakur bir tavırla, başını iğdi. Evet, onun gözlerinde için için yanan bu samimiyete, inanıyordu. Pat:

— Emin olun, şimdiye kadar hep namusumla döğüştüm, diye devam etti. Haketmediğim parayı, aslâ almış değilim. Ve sizi temîn ederim, hiç hîleye sapmadım. Biraz evvel söylediklerinizden, nekadarmüteessir olduğumu bilemezsiniz. Hâlâ da vaziyeti iyice anlamış değilim. Evet, Stubener'le ben, bu maç hakkında münakaşa etmiş ve on altıncı ravntta bitmesini kararlaştırmıştık. Fakat, sizin arkadaşınız nasıl haber aldı bilmiyorum? Her halde, Stubener gevezelik etmiş olacak... Yahutta...

Bir an sustu, düşündü, gülerek:

— Yahutta, sizin gazetecinin, bunu keşfetmesi lâzım gelir. Dedi. İşte, bütün bildiğim bundan ibaret. Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum.

Yeniden ayağa kalktı, onun uzun boyunun yanında, genç kızinki ufacık kalıyordu. O da ayağa kalkmıştı. Delikanlı, birden onun minicik elini avucunun içine aldı, göz göze geldiler. İkisinin de gözleri, samîniyetten parlıyordu. Sonra, nazarları, birleşen ellerinin üzerine indi.

Maud, hayatında hiç bir zaman, bu anda olduğu kadar kadın olduğunu hatırlamıyordu.

Bu incecik kadın eliyle, erkeğin, kalın, adaleli eli arasındaki tezat, cidden câlibi dikkatti. Pat, birdenbire:

— Bu küçük eli kırıvermek nekadar kolay, diye mırıldandı.

Ve Maud, elinin, okşanmayı andıran tatlı bir sürtünüşle, bırakıldığını hissetti. Pat:

— Bugün beni görmeğe geldiğinize, nekadar sevindiğimi bilemezsiniz, dedi... Sonra, tatlı bakışlarının bir miktar tekzip ettiği, bir izaha girişti: Yani, bu meseler hakkında gözümü açtığınızdan dolayı, çok teşekkür ederim.

— Doğrusunu isterseniz, bu husustaki sâfiyetiniz, beni bir hayli şaşırtıyor. Nasıl oluyor da, sizin gibi

bir boksör, boksun baştan aşağı bir hile sahası olduğunu bilmiyor. Ben, sizin, bunların hepsinden haberdar olduğunuzu zannediyordum. Halbuki siz, beni bir kuş kadar saf olduğunuza inandırdınız. Herhalde, Siz, öteki boksörlerden başka türlü yaratılmışsınız.

Pat Glendon, başını salladı:

— Artık, meselenin anahtarını elde ettiniz sanırım, dedi. İşte bir boksörün, boksörlerden, manacerlerden ve sporculardan ayrı yaşamasının neticesi. Üstelik ben, bunlarla meşgul olmadığım için, çok kolay atladım.

Maud, heyecanla, âdeta nefes nefese:

— Peki dedi, bütün bu fena âdetleri, ortadan kaldıracak mısınız bâri?

— Yoo, bu söylediklerinizin doğru olduğunu öğrendiğim takdirde, boks'u terk edeceğim. Yalnız bir şey tahakkuk edecek, o da: Nat Powers'la olan maçımı, on altıncı ravntta kazanmıyacağım. Sizin gazeteci bu sefer yanılacak. Çünkü, maçı yirminci ravnta, yahutta, daha ilerisine kadar devam ettireceğim.

— Benim arkadaşşa hiç bir şey söylemiyeceğim.

Bunu söyledikten sonra, Maud, gitmek üzere ayağa kalktı. Pat:

— Lûtfen söylemeyiniz, dedi. Eğer bunu da keşfederse, ne âlâ, yok, gene on altıncıda diye, ısrar

ederse, o vakit talihine küssün. Bu ufak sır aramızda kalsın. Yok yok, yirminci ravnta kadar işi uzatmıyacağım. On sekizincide devireceğim.

Maud Sangster:

— Bir mezar gibi susacağım, diye, onu temin etti.

— Size bir ricada, büyük bir ricada bulunabilir miyim?

Ve Maud'un yüzündeki muvafakatı görerek:

— Eminim ki, makalenizde bu hîle hikâyesinden bahsetmiyeceksiniz! diye ilâve etti. Fakat, ben sizden daha fazlasını istiyorum. Bu görüşmemiz hakkında da hiç şey yazmamanızı istirham etsem, kabul eder misiniz?

Genç kız, tatlı, kurşuni gözlerinin nâfiz nazarları ile, onu süzdü:

— Pek âlâ, dedi. Bir satır bile yazmıyacağını.

Genç adam tabîi bir eda ile:

— Biliyordum, diye cevap verdi.

Genç kız birden bir tuhaf oldu. Öyle ya, bir teşekkür bile etmiyordu. Mamafih, bir saattenberi devam eden mülâkatları eşnasında, her lâfın mânâsını ayrı ayrı tahlilederek, konuştuklarını hatırladı ve:

— Nerden biliyordunuz? dedi.

Glendon başını salladı:

— Bunu izah edemiyeceğim, diye cevap verdi. Birdenbire aklıma geldi. Esasen, sizinle uzun zamandan beri tanışıyormuşuz gibi geliyor bana.

— Peki, neden mülâkatı neşretmemi istemiyorsunuz? Manajerinizin de söylediği gibi, bu, mükemmel bir reklâm olur.

— Hakkınız var şüphesiz. Fakat, bu makaleyi neşrederseniz, aramızda geçen bu güzel konuşmanın şiiriyeti bozulacak. Sizi, mesleğinizin başında tanımış olmak istemiyorum Miss Sangster. Görüşmemizin, yalnız dostane bir maksatla olduğunu düşünmek istiyorum. Bilmem, ne hissettiğimi anlatabiliyor muyum?

Bir yandan bunları söylüyor, bir yandan da, tatlı, müşfik bir nazarla genç kızı seyrediyordu.

Maud'a mahcup ve acemi diye anlattıkları bu adam, konuştuğu erkeklerin ağından daha ihatalı, daha zekî idi. Biraz sonra, onu otomobiline kadar götürdü; orada tekrar el sıkışıp vedalaşırlarken, genç kız gene titremekten kendini alamadı. Delikanlı:

— Sizi tekrar göreceğim, diye söylendi, aramızda, henüz son lâf söylenmiş değildir.

Otomobil uzaklaşırken, Maud da aynı şeyi düşünüyordu. Bu şayanı hayret adamı, bu dehşetli mahlûku,

bu “Dağdan İnme,,’yi, tekrar görecekti muhakkak.

Birazdan, Antrenman salonuna inen Pat Glendon, orada manacerini buldu. Sam, berbat bir halde idi.

— Neden beni kapı dışarı ettin, sanki? Diye sordu. Sen hiç tek başına mülâkat verebilir misin? Bak bakalım yarın gazetede neler okuyacağız.

Glendon hiç sükûnunu bozmuyor, hafifçe gülerek dinliyordu.

— Hiç korkma dedi. Çünkü mülâkat çıkmayacak.

Stubener şaşırdı, alık alık baka kaldı. Pat:

— Evet, dedi, kendisine rica ettim neşretmemeyi vadetti.

Stubener gülmekten katılarak:

— Demek, sen de buna inandın ha? Diye bağırdı. Demek senin o güzel hatırın için, böyle bir fırsatı kaçıracağını zannediyorsun?

Glendon bu alaya tok bir sesle cevap verdi:

— Sana tekrar ediyorum, bu makale çıkmıyacaktır. Kat’î söz aldım, anlıyor musun? Sözünden şüphe etmek, onu yalancı addetmektir... Makale çıkmıyacak diyorum sana.

Gözlerinde bir alev parıldıyor, hırstan yumrukla-rını sıkıyordu.

VII

Glendon'un maçı uzatmasından şüphelenen Stubener, maçı kaçınıcı ravntta nihayete erdirmek niyetinde olduğunu, onun ağzından almak için, epîce uğraştı. Fakat, muvaffak olamayacağını anlayınca, Nat Powers'la, manacerini kandırdı ve onlarla anlaştı.

Maud Sangster, o akşam, maça, gazetecilik imtiyazlarını kullanmadan ve tek başına geldi. Başında, yüzünü bir miktar örten, bir fötr şapka; arkasında, kurşuni bir kap vardı.

Kalabalığa karışmış ve meslekdaşlarının tam arka-
larındaki tribünde yer almıştı. Böyle olduğu için, hiç biri onu tanımamıştı.

O zaman, büyük maçlardan evvel yapılan, talî maçları yavaş yavaş kaldırıyorlar, doğrudan doğruya son maç oynanıyordu. Maud, henüz yerine otururken, bir şamatadır koptu. Nat Powers, adamları ile beraber ringe çıkıyordu.

Genç kız, bu dehşetli vücudu görünce bayağı korktu. Bu esnada, boksör, vücudundan umulmayan bir

çeviklikle, iplerden atlıyor ve yüzü garip bir tebesümle takallüs ederek, taraftarlarını selâmlıyordu.

Mesleğinin güçlüğüne tebarüz ettiren, lâhana yaprağı gibi olmuş kulakları, kemiği kırılmış, pestil gibi burnu ile, hiç de güzel bir adam değildi.

Biraz sonra, yeniden bir gürültü etrafı sarstı... Pat Glendon geliyordu. Maud, gözlerinde garip bir hevesle, onun gelişini seyretti. Genç adam iplerden geçti, köşesine oturdu.

Ahaliye takdim edildikten sonra, iki adam bornozlarını çıkardılar ve boks kıyafeti ile, karşı karşıya kaldılar. Film makinalarının, resimleri iyi çekebilmeleri için açılan, dehşetli bir ışık parıltısı, ortalığı sarıyor, gözleri kamaştırıyordu. Maud, bir ara, iki adamı mukayese etti. Bir tarafta, düzgün hatları, güzel çehresi, aynı zamanda yumuşak ve sağlam vücudu ile, Pat Glendon duruyor; öbür tarafta, kıllı, fırlak adaleli, tıkız vücudu ile, hakîki bir dağdan inmeyi andıran, Nat Powers bekliyordu.

Fotograf ve filmlerinin çekilmesi için poz verirlerken, Pat'ın gözleri, gayri ihtiyarî, Maud'a ilişti. Hiç bir hareket yapmamasına rağmen, Maud, onun, kendini tanıdığını anladı, ve ürperdi.

Biraz sonra gonk çaldı ve spikerin:

— Haydi!... Diyen sesi duyuldu...

Maç başlamıştı.

Enfes bir maç oluyordu. Çünkü, ikisi de san'atlarının ehli idiler. Bundan dolayı, kan gövdeyi götürmüyor, gayet temiz dövüşüyorlardı.

Birinci ravnun yarısını, birbirlerini denemekle geçirdiler. Eldivenlerin şakırtısı, bu cenkleşmeyi ade-tâ seslendiriyor, oyun, Maud'un yavaş yavaş hoşuna gitmeğe başlıyordu.

Hele bir müddet sonra, bir korakor'a girdikleri vakit, genç kadının heyecanı o dereceyi buldu ki, yanındaki gazeteci, bulunduğu yerin âdâbı erkânına göre hareket etmesini, kendisine ihtar etmek mecburiyetinde kaldı.

Powers, kolaylıkla ve dikkatle dövüşüyordu. Hiç olmazsa, elli defa şampiyonlarla dövüşmüş olduğu, becerikli vuruşlarından belli idi.

Harekelerini hesaplıyor ve öyle hücumlar yapıyordu ki; bütün salonu ayağa kaldırıyor, onlara rakibine tevafuk ettiği hissini veriyordu.

Bu esnada, gazeteci, Maud'un tecrübesiz gözlerle maçı seyrettiğini ve Pat hesabına heyecanlandığını görünce, ona doğru eğildi ve alçak sesle:

— Siz oyuna bakmayınız, dedi, Pat'ın, maçı, tam on altıncı ravnıta kazanmasına, kimse manî olamaz.

— Peki, ya on altıncıdan sonra yenerse...

Gazeteci başını salladı: Olamaz, diye ısrar etti.

Maud, az kalsın, gülmekten bayılacaktı. Çünkü maçın kaçınıcı ravntta biteceğini, yalnız Pat'la ikisi biliyorlardı.

Powers, rakibini sıkıştırıyor, hemen, nak avt edecekmiş gibi bir vaziyet takınıyordu. Glendon, bu taktik karşısında adetâ boyun eğiyor, enfes bir müdafaa gösteriyor, arasıra da, hücumla geçerek, seyircileri heyecanlandırmayı ihmal etmiyordu.

Powers, nasıl olsa maçı kaybedeceğini bildiğinden, eline fırsat geçerse, Pat'ı nak avt etmekten, kat'iyyen çekinmezdi. Onu bu hususta o kadar aldatmışlardı ki. Canına tak etmişti artık. Eğer, zaman gelinceye kadar eline fırsat geçirirse, Pat'ı, derhal nak avt edecekti. Bahsı müşterekciler vız gelirdi ona...

Zaten, matbuatta da, Glendon'un, artık ustasını bulduğuna dair, bir kanaat vardı.

Bununla beraber, Powers, karşısındaki lokmanın ne kadar güç hazmolunur takımından olduğunu, bilmiyor değildi. Hattâ, birkaç korakor'da; en şiddetli yumruklarıyla, Pat'ı yoklamış, fakat, bu demir vücut karşısında, yumruklarının zayıflayıp, eridiğini, anlamakta güçlük çekmemişti.

Pat Glendon da, en ufak bir hatâda güne gidece-

gini, pek âlâ takdir ediyor ve gayet dikkatli döğüşüyordu.

O, hayatında, daha bir tek maç kayıp etmemişti. Kudretinden temamiyle emindi. Şimdiye kadar yaptığı maçlarda, rakipleri üzerinde gösterdiği tevafuk, tamamiyle, onun spor kabiliyetinden ileri geldiği için, kendine güvenmekte haklı idi.

Onbeşinci ravd'ın sonunda, ikisi de sap sağlamdılar, yalnız, Powers, yorulmuş gibi, birkaç defa güçlkle nefes aldı; ringin yakınında oturanlar, hapi yuttuguna, hükmettiler.

Gonk çalıp, onaltıncı ravd'a başlamalarından biraz evvel, Stubener, arkadan, Glendon'un kulağına eğilerek:

— Şimdi işini bitireceksin değı mi? diye sordu.

Pat, hafifce başını salladı ve onu, müstehzî bir tebessümle süzdü.

Gong çalar çalmaz, Powers, boşanmış bir boğa gibi atıldı. Glendon, kendisini korumak için, bayağı güçlük çekiyor, dikkati bir an elden bırakmıyordu. Döğüş bu suretle devam edip gidiyor, Powers, mütemadiyen sıkıştırıyor, o daima kaçınıyor, atlatıyor, bazan da, Powers'in yumruklariyle, iplere fırlatıldığı bile oluyordu.

Powers'in yaptığı bütün hücumlara rağmen, o, son yumruğu vurmamakta ısrar ediyor, bunu, iki ravnd sonraya saklıyordu.

İki dakikadanberi, Powers'in bütün hücumları, karşılıksız kalıyordu. Bir dakika daha geçerse, devre bitecek ve "Bahsı Müşterekciler Birliği,, fecî bir darbe yemiş olacaktı.

Fakat, hâdiseler, büsbütün başka türlü cereyan etti.

İki boksör, ringin tam orta yerinde, bir korakor'a giriştiler. Powers, sanki Pat hücum ediyormuş da ona karşı koymak için dehşetli kuvvet sarfediyormuş gibi, bir vaziyet takınmıştı. Bu esnada, Glendon, sol eliyle, onun yanağına, oyunun başındanberi vurduğu yumrukların, ancak yirmide biri kuvvetinde, bir yumruk vurdu. Yumruk okadar hafifti ki; Glendon, Powers'in, kolları arasından kayıp, bitkin bir halde yere yuvarlandığını hayretle gördü. Powers, yere düşer düşmez, yarım yana döndü ve gözleri kapalı bir vaziyette, uzandı kaldı.

Hakem derhal iğildi ve elini yukardan aşağıya indirerek, sayılarını saymaya başladı. "Dokuz,, dediği vakit, Nat Powers, gûya kalkmak istiyormuş gibi, yeni bir gayret sarfetti, fakat, hakem on saymış ve mağlup ilân etmişti. Sonra, Glendon'un elini yakaladı

ve alkıştan, gürültüden çınlıyan salona, galibi takdim etti.

Ring hayatına başladı başlayalı, Pat Glendon, daha hiç bu kadar şaşırmamıştı. Rakîbini o vurduğu yumruğun düşürmediğine, bütün mukadderatı üzerine, yemîn edebilirdi. Bir kere, çeneye vurmamıştı ki; hafifçe yanağa vurmuştu.

Mamamih bütün bunlara rağmen, işte, adam yerde yatıyordu. Hakem de, "on,, sayısını saymış ve onu mağlup ilân etmişti.

Ahali de, sersem gibi, bu hileyi yutmuştu ve ertesi günden îtibaren sinamalarda, bu nakavt masalı, oynatılıp duracaktı.

Demek ki gazeteci yanılmamıştı.

Glendon, iplerin arkasından, Maud Sangster'e, serî bir nazar atfetti. Bakışları biri birini buldu; genç kızın gözlerinde, gayet ciddî bir ifade vardı. Onu hiç tanıımıyormuş gibi, başını çevirdi ve yanındaki gazeteci ile konuşmaya başladı.

Powers'i adamları pelte gibi yattığı yerden kaldırmışlar, yerine götürüyorlardı. Glendon'un kiler de, onu, tebrik etmek ve eldivenlerini çıkarmak için, ona doğru yaklaşıyorlardı.

Stubener, onları şöylece açtı ve Glendon'un sağ elini yakalayıp sıkarak:

— Bravo Pat, diye bağırdı, Zaten senden bunu bekliyordum.

Glendon, birden eldivenini çıkardı ve manaceri, beraber çalıştıklarındanberi, ilk defa onun küfür ettiğini işitti:

— Allah belânı versin, dedi ve arkasını dönerek, sol elini, eldivenini çıkarsın diye, yanındaki adama uzattı.

•

VIII

Kendisine, hiç bir boksörün, namuslu hareket etmediğini, şiddetle temîn eden, gazeteci arkadaşının, küçük nutkunu dinledikten sonra, Maud Sangster, evine döndü ve yatağının üzerine uzanarak, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ağladı... Ağladı... Nihayet kendine, profesyonel boksörlere ve bütün dünyaya lânet ederek, uykuya daldı.

Ertesi gün, öğleden sonra, Henry Addison'la yaptığı bir mülâkatın neticesini, yazı işleri müdürüne verdikten sonra, geldi, bürosuna oturdu.

Biraz istirahat edecekti ki, gözüne, akşam gazetelerinden birinde, Glendon'un, yakında, Tom Cannam'la karşılaşacağını bildiren, serlevha ilişti; tam bu esnada da, odacı, ona Glendon'un kartını getiriyordu.

—Kendisine, onu görmek istemediğimi söylersin.

Bir dakika sonra, çocuk geri geldi:

— Efendim dedi, bu zat, ne pahasına olursa olsun,

sizi görecekmış, fakat, bunun, sizin arzunuzla olmasını tercîh ediyor.

— Canım, işim olduğunu söylemedin mi?

— Söyledim efendim, söyledim amma, gene girmek istiyor.

Bunun üzerine, Maud sustu, fakat, oğlan, hâlâ anlatıyordu:

— Fazla kızdırmağa gelmez, dedi, idarehaneyi başımıza geçirir, gelenin kim olduğundan, sizin haberiniz var mı? Dün akşanki maçın galibi: “Genç Glendon,.”

— Peki öyleyse, getir bakalım. Idarehaneyi başımıza yıkacaksa, görüşelim daha iyi.

Pat Glendon, içeri dirdiği zaman, selâmlaşmadılar. Maud, ona karşı, çok soğuk davranıyordu. Ne bir yer gösterdi, ne de yüzüne baktı. Bürosunun yanında, ona profil vermiş dışarı bakıyor, sebebi ziyaretini söylemesini bekliyordu.

Fakat Glendon, bu soğuk resmi kabulden hiç müteessir olmamış gibi, lâfa başladı:

— Bir iki kelime ile, maksadımı anlatacağım dedi. Dünkü maç... Şey... Maç bitti ya hani... O ravnd’da...:

Maud, omuzlarını silkti.

— O ravnd’da biteceğini, evvelden biliyordum, diye cevap verdi.

— Hayır, evvelden bilmiyordunuz!... Hayır hayır,

kat'iyyen bilmiyordunuz! Benim bile, haberim yoktu...

Genç kız, bu îzahlardan sıkılmış gibi bir hal takınarak, ona doğru döndü.

— Neye yarar dedi, boks boksdur; ve biz hepimiz, bunun mahiyetini pekâlâ biliyoruz. Netekim dün akşamki maç söylediğim ravnd'da bitmedi mi?

— Evet doğru. Fakat, siz bunun böyle olacağına inanmıyordunuz değil mi? çünkü, ikimiz, yalnız ikimiz, Powers'in, on sekizinci ravnd'da nak avt edileceğini biliyorduk.

Kız hiç cevap vermiyordu. Pat ısrar etti:

— Bunu biliyordunuz, değil mi?

Gayet âmirane bir eda, ile konuşuyor, Maud da, inadına susuyordu.

Glendon, ona doğru, bir adım attı, ve:

— Cevap verin bana, diye, adetâ emretti..

Bu sefer, kız:

— Nak avtun da, onaltıncı ravnd'da olduğunu, inkâr edemezsiniz ya! dedi.

— Size yemîn ederim ki, onu nak avt etmedim. Bakın anlatayım; ve rica ederim, îzah edeceğim şeyleri, dinleyin. Size yalan söylemedim, anlıyor musunuz? Ben, aptalın biriyim ve benimle de, sizinle de eğlendiler, alay ettiler... Siz de, onun yenildiğini görünce, hemen inanıverdiniz. Halbuki, vurduğum yum-

ruk, bir adamı düşürecek kuvvette olmadığı gibi, kat'iyen, yerine de vurulmuş değildi. Powers, bu nak avd'ı, yalandan îcat etti. Kendiliğinden yere yıkılıverdi.

Maud, onun samîmiyetine inanmıştı. Tatlı bir saadet dalgası benliğini sardı. İşte, ancak, iki defa gördüğü bu mağrur adam, onun nazarında yükselebilmek için, önünde küçülüyor ve hiç bir mecburiyeti olmadığı halde, ona, uzun uzun îzahat veriyordu.

Genç adam, istifham dolu bir tavırla:

— Peki, buna ne dersiniz? diye sorunca, onun bu hâkim hâli, genç kadını, ruhunun derinliklerine kadar, yeniden sarstı. Ayağa kalkıp, elini ona doğru uzatarak:

— Inanıyorum, dedi, size, tamamiyle inanıyorum. Bilseniz şu anda, ne kadar, ne kadar mes'udum.

Pat, bu küçük, yumuşak eli, uzun zaman avuçları içinde sakladı ve ateşli nazarlarını, genç kızın gözlerine dikti; onlar da, gayri şuurî, bu bakışlara cevap veriyorlardı...

Evvelâ Maud, gözlerini indirdi. Sonra, öteki de onun gibi yaptı, ve bir gün evvelki gibi, birleşip ellerini, seyretiler.

İnsiyakî bir hareketle, Pat, onu öpmek istiyormuş gibi, ona doğru bir adım attı, fakat, kendini zaptetti.

Bu anda, Maud'un, kendisini, onun kuvvetli kollarının kısılcasına, teslim etmeğe amâde olduğunu, hayretle gördü. Delikanlı, onun küçük elini, avucu içerisinde sıkarak gerileyince, Maud, hafif bir baş dönmesi geçirdi. Ah, bu kırıılır gibi sıkılan eli, ona, neler, söylemiyordu. Nihayet, genç adam, onun elini bıraktı ve biraz geriye çekilerek:

— Maud, dedi, siz, benim için ideal kadınsınız!...

Sonra, hafifçe döndü, elini alınının üzerinde gezdirdi.

Bu esnada Maud, onun özür dilemesini, yahut bu söylediği söz hakkında, en ufak bir îzahat vermesini istemiyor, bir şey söyler diye, ödü kopuyordu. Fakat, Pat, hiç sesini çıkarmadı, bu derin sükûnu bozmadı. Öyle anlaşılıyordu ki, Pat, gönlünün istediği gibi hareket ediyor, istemediği şeyi yapmıyordu.

Genç kız, koltuğuna oturdu, delikanlı da, bir iskemle çekti ve büronun yanına yanaştırdı.

— Dün akşam bir türk hamamında idim. Diye anlatmaya başladı. Babamın dostlarından, eski bir boksörle konuştum ve ona her şeyi, boks'un, bütün dalaverelerini anlattırdım. Benim sâfiyetimi, sorduğum suallerin basitliğini, bir türlü havsalası almıyor, şaşırıp kalıyordu. Nihayet, ormanda yetiştiğim ve hayattan da bu kadar bîhaber olduğum için, bana, "Or-

man Yavrusu,, '1) diye isim taktı. İşte, ring hakkında, benim gözümü bu adam açtı. Ring hayatı, meğer sizin de bildiğinizden, daha tefessüh etmiş bir halde imiş. Bunların içinde, bana en çok dokunanı şu oldu: Maçlara izin veren belediye memurları, organizatörlerden rüşvet alıyorlarmış. Manacerler, boksörler ve organizatörler, halkı soymak hususunda, beraber çalışıyorlarmış. İhtiyarın anlattıklarına, bilmezsiniz, ne kadar canım sıkıldı. Senelerdenberi, bilmeden bu işlere karıştığıma o kadar üzüldüm ki. Emin olun Maud, hiç bir şeyden haberim yoktu. Nihayet, benimle, bugüne kadar, bir çocuk gibi oynadıklarını anlıyorum. Alçaklar, benim fevkalâde kabiliyetlerimden, istediğim ravnd'da istediğimi düşürebilmemden, istifade ettiler ve beni, kötü maksatları için kullandılar. Bilhassa Stubener, benim, sporcular muhitinden uzak durmama çok seviniyor, pisliğin meydana çıkmasından ödü patlıyordu. Ben, ava, balığa gidip, renkli fotoğrafla uğraşırkın, onun ekmeğine yağ sürülüyordu. Bana, Spider Walsh'ın ne isim takdığını bilseniz? Bu sabah söyledi, başımdan aşağı kaynar su yemiş gibi oldum. Bana, "Bakir Delikanlı,, diye isim takmış. Fakat, on-

¹⁾ Çabuk inanan insanlar için kullanılan tabir: Percy'nin, "Babes in the woods,, adlı manzum masalından kalmıştır.

ları, bunun için muaheze etmeğe, hakkını yok. Çünkü, onlar için, ben, yeni doğmuş bir kuzudan başka birşey değilim. Boksa başladığım andanberi, Stubener'in şeriki cürmü değil miydim? Bütün kabahatım, ringte dönen dalaverelere karışmamak, eğlencelerimi, ring harici şeylerden seçmek, değil miydi? Bütün kabahatım, dünyaya sağlam bir vücut ve hîlenin ne olduğunu bilmeyen, bir kafa ile gelmem değil miydi? Ben, daima, açık havada yaşadım. Çok iyi bir boksör olan babam, beni boksa alıştırdı. Bu spora, okadar alıştım ki, onu yapmak, benim için yüz yıkamak, yemek yemek gibi tabîi işlerden biri haline girmişti. Sonra, maçlarımın neticelerinden okadar emindim ki, şimdiye kadar yaptıklarımın hiç birinde, kaybedeceğimden şüpheye düşmemiştim. Fakat, artık hepsi bitti. Ringi ebediyen terkediyorum.

Maud, parmağı ile, biraz evvel gazetede okuduğu serlevhayı gösterdi; Büyük puntolu harflerle, Cannam maçı îlan edilmişdi. Pat:

— Stubener'in işi, diye cevap verdi, aylardan beri bu maçı hazırlıyor, fakat vız gelir bana. Ben sevgili dağlarım gidiyorum. Kararım çok katî.

Genç kız, gözlerini bürosunun üzerinde dolaştırarak içini çekti:

— Erkeklerin kudretine hayranımı, dedi, istedikleri

zaman istediklerini yaparlar. Kadere meydan okurlar adetâ...

— Eğer, etrafda dolaşan rivayetlere inanmak icap ederse, sizin erkekleri kıskanmaya hakkınız yok zannederim. Zaten, en hoşuma giden taraflarınızdan biri de, bu, istiklâlinizi ilân etmenizdir. Birbirimizi ilk gördüğümüz andanberi, anlaşılmış olmamızı, tamamiyle buna atfediyorum.

Pat, lâfın burasında, bir an durdu, genç kızı, ateşli nazarlarla süzdükten sonra:

— Ringe, bu kadar sövüp saymaya da hakkım yok, dedi. Çünkü, bana, sizi tanıtmak gibi çok büyük bir hizmette bulundu. Siz, uzun zamandanberi beklediğim, aradığım kadınsınız; şu anda, elimin içinde bulunuyorsunuz, ve kat'iyen sizi kaçırmak niyetinde değilim. Gelin Maud, sizinle beraber dağlara gidelim.

Bir yıldırım süratle yapılan bu teklifi, Maud, biraz da bekliyordu. Fakat, gene, heyecanlanmaktan kendini alamadı. Kalbi çatlıyacakmış gibi çarpıyor ve genç kızı tatlı bir izdirap içinde kıvrandırıyor. Maud, güzel bir rüya içinde yüzüyor, gibi idi.

Bu gibi aşk sahneleri, gazete idarehanelerinden ziyade, romanlarda ceryan eder.

Glendon, önünde, ona doğru ellerini uzatmış, bekliyordu. Maud, hafifçe:

— Cesaret edemiyorum... Cesaret edemiyorum, diye mırıldandı.

Pat:

— Size iyi görünen bir işi yapmakda, katiyyen tereddüt etmeyiniz, dedi, burada, cesaret değil, arzu etmeniz lâzım. Anlıyor musunuz? Arzu...

Maud, ayağa kalktı. Heyecandan titriyor, kendi kendine, gizli bir kuvvetin esiri olup olmadığını, soruyordu. Bu hayal âleminde çıkabilmek için, odanın eşyalarını gözden geçiriyordu. Lâkin, ne bu sihrin tesirinden kurtulabiliyor, ne de, bir kelime telâffuz edebiliyordu.

Glendon yaklaşmış, elini, onun kolu üzerine koymuştu. Genç kız, insiyakî bir hareketle, ona doğru eğildi. Bütün bunlar, rüyasını tamamlıyor; iradesini elinden alıyordu. Artık hareket etmek, karar vermek icabediyordu. Pat'ın hakkı vardı. Daha fazla düşünmemek, kadere meydan okumak lâzımdı.

Pat, onun ceketini tuttu. Adetâ hiç farkında olmadan, şapkasını başına koymuş ve Pat'la birlikte, idarehaneden çıkmışlardı.

Kaldırımı çıkınca, Pat, bir taksi çağırdı, fakat genç kız, kolundan tutarak onu durdurdu:

— Nereye gidiyoruz? diye mırıldandı.

— Sacramento trenine yetişeceğiz. Vaktimiz yok.

— Fakat, ben böyle gidemem ki... Mendil bile almadım.

— Ne zararı var! Neye ihtiyacımız varsa, hepsini, Sacramento'dan alırız. Orada evleniriz ve o gece, Şimale doğru, hareket ederiz.

Araba köşeyi dönüp, önlerine doğru gelirken, Maud, her zaman gelip gittiği sokağın köşesine, son bir defa baktı ve birden telâşlanarak:

— Fakat... Sizi... dedi, sizi... Daha, iyice tanı mıyorum bile...

Delikanlı:

— Kâfi derecede bir birimizi tanıyoruz, diye cevap verdi.

Kapıyı açtı. Genç kız oturdu, delikanlı da yanına oturdu. Taksi Market Street'e doğru hareket etti.

Pat, kolunu, kızın arkasına doğru attı ve onu kendine çekerek, öptü.

Maud, gözlerini kaldırdığı zaman, onun yüzünün hafifçe kızardığını, hayretle gördü. Delikanlı:

— Öpmenin de bir san'atı olduğunu işittim, diye mırıldanıyordu. Şimdi acemisiyim ama... Öğreneceğim... Siz, öptüğüm ilk kadınsınız da...

IX

Bâkir ormanın üzerine, kuş bakışı bakan, bir kayanın üstünde, bir adamla bir kadın, kenara dayanmışlar, aşağıyı seyreliyorlardı.

Biraz aşağıda, ağaçların yanında, eğrerlerinin arkasında, birer seyyahat torbasiyle, bağlı, atları bekliyordu.

Ağaçların boyları, hayret edilecek kadar yüksekti. Çoğu otuz metreyi geçiyor, kuturları da, 3-4 metreyi buluyordu. Bazıları, bu cesîm eb'adı da tecavüz ediyorlardı.

Bütün gün, iki seyyah, ormanların loş serinliğindeki, kuru dere boylarını takîp etmişler ve nihayet, bu yüksek yerde, manzaraya kavuşmuşlardı.

Gözlerinin alabildiği kadar uzakta, serilmiş yatan bir dağ silsilesinin üzerinde, kırmızı ışıktan bir toz buharı yayılıyor, pembe bulut kümeleri, zirvelerde, resim gibi yapışmış duruyorlardı. Hiç bir alan gözükmüyor, bütün toprak, yapraklarla örtülüyordu.

İki genç, hiç konuşmuyorlar, el ele, manzaranın güzelliğini içiyorlardı.

İki genç, yeni evlenmişlerdi. California sahilini ta-

kip ederek şimale doğru çıkıyorlar. halayılarını geçiriyorlardı.

Bu seyyahatı yapmağa, hiç bir mecburiyetleri yoktu. Sırf zevkleri, kaprisleri için geziyorlardı.

Kaba kumaştan yapılmış, elbiseler giymişlerdi. Kız, hâki kumaştan bir kostüm, delikanlı, kalın bezden bir pantolon ve güneşten yanmış göğsünü meydana koyan, fanile bir gömlek giymişti.

Ormanın devâsa ölçüleri yanına bu iriyarı adam adamakıllı yaklaşıyor, yanındaki kadının yüzünden, saadet akıyordu. Genç kız, delikanlının yüzünü görebilmek için, direseğine yaslanarak:

— Benim büyük Sevgilim, diye konuştu. Burada her şey ne kadar güzel. Hattâ bana anlattıklarından da daha güzel. Bilhassa, bu güzelliği yan yana seyredilmek saadeti...

— Daha biz seninle, ne güzel şeyler seyredeceğiz. Delikanlı bunları söylerken, genç kızın ellerini avuçları içine aldı. Genç kadın:

— İnşallah, diye içini çekti.

Sonra yalvarır gibi:

— Ama, bu güzel yerlerden gitmiyelim, olur mu sevgilim? Ne senden, ne de bu güzel ormanlardan bıkmıyacağım.

Delikanlı, yavaşça oturdu, onu kucağına aldı. Maud:

— Sevgilim, dedi, düşünki sana rast gelmeden evvel, senin gibi bir adamla karşılaşmaktan, tamamen ümîdimi kesmiştim.

— Halbuki, ben bunu düşünmüyordum bile; çünkü, seni bulacağımdan emindim... Demek mes'utsun?

Maud cevap vermedi. Yalnız, eliyle, yavaşça, onun boynuna bastırdı. Ve öylece hiç konuşmadan, kımıldamadan, gaşyolmuş gibi, manzarayı seyre daldılar.

Bir müddet sonra, genç adam:

— Kızıl saçlı muallimeyle olan maceramızı, hatırlıyor musun? diye sordu. İşte o zamandanberi, buraları ilk defa görüyorum. Bazı günler, ormanda elli atmış mil, yürüdüğüm, oluyordu. Bu balta girmemiş yerlerde, ava, nâdir ras geliyordum. Buna mukabil, dereler, alabalıkla dolu idi... Bu kayanın yanında, kaç defa geceledim. O zaman, bir gün seninle, burada yan yana gurubu seyredeceğimizi, aklıma getirmezdim.

— Boks şampiyonu olacağını da, düşünmezdin, değil mi?

— Yok! Bundan o kadar emindim ki. Çünkü, babamda, benim şampiyon olacağıma dair, kat'î bir kanaat vardı. Ve söyliye söyliye, benim de aklıma sokmuştu... Adamcağız ileriye görüyormuş.

— Herhalde, bir gün gelip, ringi terk edeceğini, tahmin etmiyordu ama.

— Kim bilir? Boksun bütün rezaletini, benden sakladığına göre, herhalde ondan da şüpheleniyordu. Sana söylemeyi unutmuştum, babamın, Stubener'le yaptığı mukavelenin sonunda, şu madde de var: "Manacerin yaptığı, en ufak bir hilekâhlığın tahakkukunda, kontrat, kendi kendine fesholur."

— Bununla beraber, gene Tom Cannam'la dövüşeceksin... Muhakkak bu maçı oynaman lâzım mı?

Delikanlı, birden ona döndü:

— Eğer istemiyorsan...

— Hayır sevgilim, hayır... İsteddiğini yap!...

Fakat, daha bu lâflarının sesi, kulaklarında çınlarken, birden şaşırdı... O, Sangster ailesinin en kazak ruhlu kızı, nasıl oluyordu da, bu lâfları telâffuz edebiliyordu... Fakat bu sözünde, okadar samimî idi ki, pişman olmadı.

— Bu Maç, okadar eğlenceli olacak ki.

— Canım, bunda eğlenecek bir şey yok ki...

— Evet, emîn ol, bugüne kadar, ben de senin gibi düşünüyordum. Bak, bu hususta, sen de, bana yardım edebilirsin. Nasıl mı? anlatayım:

"Evvelâ Stubener'i ve "Bahsi Müşterekçiler Birliği,"ni, tongaya oturtacağız. Lâkin, bu kâfi değil. Pekâlâ takdir edersin ki, Tom Cannam'ı, ilk ravntta yere sermek, benim için işten değildir. Çünkü bu zavallı

da, ötekilerin fevkinde değil. Yalnız, maçtan evvel, ahaliye ring hayatının cîfelerini anlatan, ufak bir nutuk vermek istiyorum. Bu güzel sporun, bir sürü namussuzun elinde, nasıl istismar edildiğini, göstermek istiyorum.

— Bunu okadar dinlemek isterim ki!...

— Doğru sevgilim Benim de, seni götürmekten, nekadar zevk alacağımı tahmin edersin. Ancak... Bilmem ki bu nutku verdiğim vakit, salon ne hal alacaktır? Korkarım... Zaten, maç biter bitmez, derhal yanına döneceğim ve bu oyun, Genç Glendon'un son maçı olacak.

— Fakat sevgilim, sen daha hiç kalabalıkta konuşmadın. Ya tutuluvrir de, bir şey söyleyemezsen?

— Ondan yana hiç merak etme. Çünkü, benim ceddim, İrlandalı'dır. Sen hiç, kalabalıkta lâf söyleyemiyen bir İrlandalı gördün mü?

Sonra kendi kendine güldü:

— Ah! Stubener, dedi, Beni aptal yerine koyan, evli bir adamın dövüşemiyeceğini iddia eden, Stubener. Sen, evlilikten ne anlarsın? Senin, boks alışverişlerinden başka, neden haberin var ki! Fakat göreceksin, maç akşamı, sana, dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim. Yalnız, Tom Cannam'a acıyorum... Ama ne yapalım?...

— Demek, benim sevgili Dağdan İnmem, artık, zincirinden boşanacak? Demek o akşam, ortalığı kırıp geçireceksin?

— Yooo! Bütün yabaniliğime rağmen, mümkün olduğu kadar, asıl davranacağım. Biliyorsun ya, bu benim son dövüşüm olacak. Bundan sonra, hayatımı, sana, yalnız sana hasredeceğim. Mamafih, eğer, bu maçı da yapmamamı istiyorsan, emret yapmıyayım.

— Hayır, hayır... Ben, erkeğimi olduğu gibi seviyorum ve olduğu gibi kalmasını istiyorum. Eğer sen bu maçı oynamak istiyorsan, emîn ol, ben de senin kadar istiyorum. Meselâ, farzet ki, ben, cenup denizlerine, yahut da şimal kutbuna gitmek istiyorum. Ne dersin?

— Hiç, ne diyeceğim “Git sevgilim,, derim, okadar. Çünkü, sen de, istediğin gibi, gönlünün istediği gibi, hareket etmelisin. Ben de seni, sen olduğun için, senin şahsiyetin için seviyorum.

Maud, tatlı tatlı gülerek:

— Ah! dedi, bilsen biz ne aptal bir çiftiz.

Pat:

— Bayıldığım şey... diye bağırdı.

Sonra kalktı, gözü ile, güneşin vaziyetini tasarladı ve önlerindeki cesim ormanlığa doğru kolunu uzatarak:

— Kalk sevgilim, dedi, şuralarda bir yerde uyuyalım. Zira en yakın konak, en aşağı otuz mil uzağımızda.

X

San Fransisco'lu seyirciler, o meşhur akşamı, kolay kolay unutamazlar. O akşam, Genç Glendon, yalnız Tom Cannam'ı nak avt etmekle kalmamış, aynı zamanda, kendinin öteki yüzünü meydana koymuştu.

O gece, Glendon, tam bir saat konuşmuş ve organizatörlerden hakemlere, manacerlerden, para ile satın alınan belediye memurlarına kadar, hepsini itham etmişti. Ahalî coşmuş, ringe saldırmışlardı.

Herkes, şaşkınlıktan dona kalmıştı. Hattâ Stubener bile, onun böyle bir şey yapacağını tahmîn etmiyordu. Evet, vakıa Pat, Nat Powers hâdisesine sinirlenerek, ringi terk etmiş ve evlenmişti. Fakat, bu, eski hikâye idi. Pat Glendon, bunun üzerine, tam kendinden ümîd edilen şeyi yapıyor ve "Çıkıcak, çıkmıyacak,, diye, bir sürü dedikodulara meydan verdikten sonra, nihayet maça geliyordu.

O akşam, San Fransisco'da, Golden Gate spor salonunun resmi küşadı, bu maçla yapılacaktı.

Yirmibeş bin kişilik salon, ağız ağıza, dolu idi. Memleketin her tarafından, hattâ yabancı memleketlerden gelen seyirciler, en ön sıraları, elli dolara satın almaktan çekinmiyorlar, en ucuz yerler, beş dolara gidiyordu.

Spikerlerin şahı, Billy Morgan, iplerin arasından geçip, ringe çıkar çıkmaz, bir alkıştırtı koptu... Lâf söylemek için, henüz ağzını açmıştı ki, dehşetli bir çatırdı işitildi ve sıraların bir kısmı çöktü... Kahkahalar, bağırıp çağrışmalara karıştı. Fakat, allahtan, yaralanan filân yoktu.

Kalabalığın bu aşırılığını gören serkomser, arkasında duran muavine dönerek “Bu heriflerle, bu akşam işimiz var,, der gibi, şöyle bir baktı...

Bir biri arkasından, altı eski şampiyon, ringe sıçradılar ve halka takdim edilmek üzere, sıralanıp durdular. Billy Morgan, hepsini bir takım sıfatlarla, ahaliye takdim ediyordu.

Bazısını “Namuslu John,,. bazısını “Altın gibi temiz,, bazısını da “Ringin şimdiye kadar görmediği, en doğru boksör,, diye tanıtıyor; bir kısmını da: “Yüz dövüşte hiç yere yıkılmayan kahraman,, yahut “Eski delikanlıların en belâlısı,, yahut da “Cesaret kralı,, diye takdim ediyordu. Bu iş epî uzunca sürdü. Eski şampiyonlar, kızara bozara bir kaç kelime

söylediler. En uzun nutku, "Altın kadar temiz,, söyledi. Bu nutuk, bir dakika kadar devam etti.

Sonra resimleri çekildi. Artık ring, eski hakemler, antrenörler, kronometrecilerle dolmuştu. Her sıkletten boksörler kaynaşıyorlar, çıkıp maç istiyorlardı. Bu arada, Nat Powers ve Glendon'un tepelediği, bütün boksörler, revanş maçı için, ona meydan okuyorlardı. Bilhassa hemen hepsi, Jim Hanford'u maça çağırıyorlardı.

Bu esnada, Jim Hanford, ringe çıkarak, bu maçın galibi ile dövüşeceğini îlân etti. Salonda bir gürültüdür koptu; Ahalinin yarısı, Glendon Glendon diye, yarısı da, Cannam için bağıırıyordu.

Bu patırdıda bir sıra daha çöktü ve yerlerinden olan ahalî ile, salon sahipleri arasında, bir kavgadır başladı. Serkomser, polislerden birini, fâzla kuvvet celbi için, karakola yollamak mecburiyetinde kalmıştı.

Mamafih, ahalî, bu akşam, o kadar azgın değildi.

Glendon'la Cannam, ringe çıktıkları vakit, her biri, hiç olmazsa, beş dakika alkışlandılar.

Cannam, daha evvel takdîm edildi. Kollarını kaldırıp, başını ördek gibi indirip çıkararak, ahaliyi selâmlıyordu. Bir kaç kelime söylemesini istediler. Bir müddet kekeledikten sonra, nihayet:

— Bu akşam, aranızda bulunmakla bahtiyarım, diye lâfa başladı.

Dehşetli bir alkış tufanı lâfını kesti, onu büsbütün şaşırtarak sözü başka mecraya döktürdü:

— Bütün hayatımda, namusumla dövüştüm, bir gün doğru yoldan şaşmadım, diye devam etti. Aksini iddia eden varsa, çıksın karşıma. Bu akşam da, elimden geleni esirgemiyeceğim.

— Bravo Tom! Bravo! diye sesler yükseldi.

Sıra Glendon'a gelmişti. Ondan da, bir kaç kelime istiyorlardı.

Billy Morgan elini kaldırdı, fakat, daha ağzını açamadan, Glendon'un tannan sesi, salonun ortasında çınladı:

— Biraz evvel, arkadaşlarımdan biri, aranızda bulunduğundan dolayı bahtiyar olduğunu söyledi, diye lâfa başladı. Bense, size, aranızda bulunduğumdan dolayı, katiyen bahtiyar olmadığımı bildirmekle müteessifim.

Ahalî birden şaşırdı. Glendon, lâfları hükmünü icra etsin diye, bir an sustu, sonra devam etti.

—Etrafımda ceryan eden hâdiselerin, beni nekadlar müteessir ettiğini, bilemezsiniz.

“Bir kaç söz söylememi istediniz. Peki söyleyeceğim.,,

“Bu akşam, son dövüşümü seyredeceksiniz. Artık, ringi, ebediyen terk ediyorum. Neden mi?,,

“Çünkü, mesleğim beni tiksindiriyor... Çünkü, boks, gayet vasî bir haydutluk, hîlekârlık sahasıdır. Her şeyi tefessüh etmiş, en küçük profesyonel kulüplerinden, en büyük teşekküllerine kadar, hîle ile dolu, bir spordan ne beklenir.

Salondan büyük bir gürültü yükseldi. Bir kısım ahalî îtiraz ediyor, bir kısmı da: — Maç... is... te... riz... Maç... is... te... riz,, diye bağırıyordu. Glendon, bu maç isteyenlerden çoğunun, organizatörler, manacerler ve eski boksörler olduğunu, hayretle gördü. Salon ikiye bölünmüştü; Yarısı, “Maç... is... tee... riz,,, diye, yarısı da “An... lat... sın,,, diye bağırıyordu.

On dakika kadar, bu patırdı devam etti. Maçın organizatörü, salonun sahibi ve Stubener, maça başlaması için, ona rica ettiler. Glendon bunu reddedince, hakem, hemen maça başlamadığı takdirde, Cannam'ı galip ilân edeceğini bildirdi. Glendon:

— Yapamazsınız! diye îtiraz etti. Çünkü, gayri kanunî olur. Eğer böyle bir şey yapacak olursanız, sizi dâvâ eder, mahkeme mahkeme süründürürüm. Sonra, böyle bir şeye kalkacak olursanız, bu, ahalînin arasından, sağ çıkamazsınız... Ben, dövüşmiyeceğim demi-

yorum ki... Dövüşeceğim... Yalnız, lâflarımı bitirdikten sonra, dövüşeceğim.

— Nizamname haricine çıkıyorsun.

— Kat'iyen... Talimatnamede, bir boksörün, ringde konuşmasını men'eden bir tek madde yoktur. Nete-kim, bu akşam takdîm edilen boksörler de, konuşarak bunu ispat ettiler.

— Ama onlar bir kaç kelime ile iktifa ettiler; diye, organizatör Glendon'un kulağına doğru gürledi, halbuki, sen, konferans vermek istiyorsun.

— Konferans da versem, nizamlara aykırı hareket etmiş olmam.

Bunun üzerine, maçın organizatörü, ringten inmek için, fok balığı gibi, soluyup debelenerek, kenara doğru geldi... ve Glendon, onu kollarından tutup, sallandırarak, çocuk indirir gibi, yerine bıraktı. Okadar kolaylıkla indirdi ki, salondakiler gülmekten kırıldılar.

Halk yeniden ayaklanmış, bağılıyor, çağırıyor, onun konuşmasını istiyordu.

Glendon, sükûtu temîn için, ellerini kaldırdı. Bu esnada, maç isteyenlerin sesleri, daha iyi duyuluyordu gene. İki üç sıra birden çöktü. Artık, yersiz kalanların sesleri, ötekilerin gürültülerine karışıyor, dehşetli bir şamata etrafı kaplıyordu.

Glendon, iplere yaklaşarak, serkomsere doğru eğildi:

— Eğer dedi, bunlar beni söyletmemekte ısrar ederlerse, burada kıyametin büyüğü kopar. Ahaliyi zaptedemezsiniz sonra. İyisi mi, bana yardım edin, ringi boşaltın, üst tarafını bana bırakın. Bunun üzerine, Stubener'le, salon sahibi de, ringten indiler Glendon, orta yere geldi. Elini havaya kaldırarak, gayet tannan bir sesle:

— Devam edeyim mi? diye haykırdı.

Ringin etrafında oturan, yüzlerce kişi, hep bir ağızdan:

— Evet!... Evet ... Diye cevap verdiler.

— Öyle ise, şu bağırانları susturun.

Sözünü dinlediler. Herkes yanındakini susturdu. Glendon da yakındakileri susturdu. Bir müddet sonra, salonda, hemen hiç gürültü kalmamıştı. Glendon, tam lâfa başlayacağı sırada, üçüncü defa, salonun sükûnu ihlâl oldu; gene bir sıra kırılmıştı... Her taraftan kahkahalarla gülüyorlardı. Tam bu sırada, arkalardan doğru, tek başna bir ses yükseldi:

— Haydi Glendon! Seni dinliyoruz!

Bu esnada, Glendon, karşısındaki halk kütlesinin hâleti ruhiyesini anlamış, beş dakikadanberi, gürültü

patırdı içinde çalkanan ahalîyi, yeniden, avuçları içine almış bulunuyordu.

Şöyle, otuz saniye kadar bir müddet zarfında, salonda çıt çıkmadı; bir sinek uçsa, vızıltısı işitilecekti. Glendon, zaten bu anı bekliyordu.

Hemen:

— Sözüm bitti zaten, diye lâfa başladı. Programda yazılı olduğu gibi dövüşeceğim. Yalnız bu akşam, bugüne kadar çok az gördüğünüz maçlardan birini, yani, danışıklı olmayan bir dövüşü seyredeceksiniz. Rakibimi mümkün olduğu kadar, kısa bir zamanda yere sermeği, size vaad ediyorum. Biraz evvel, Billy Morgan, size, maçın kırkbeş ravnt süreceğini bildirdi. Şimdi de ben, maçın, kırkbeş sâniye bile sürmeden, sona ereceğini bildiriyorum.

“Biraz evvel, beni susturdıkları vakit, boksun, baştan aşağı tefessüh etmiş, bir spordan başka bir şey olmadığını söylemiştim. Evet, ring hayatı, tamamiyle çürümüş bir meyvadan başka bir şey değildir. Boks, sporduktan çıkarıp, bir ticaret sahası haline sokmuşlardır. Siz de, pek âlâ, ticarete, namusun ne gibi bir rol oynadığını, bilirsiniz, zann ediyorum. Aranızda, bokstan istifadeleri olmıyanlar, bu işi, yalnız bir spor, bir zevk diye takîbedenler, kendilerini,

bu haydutluğun kurbanı telâkki etsinler. Çünkü, hâkikat bu merkezdedir.

“Niçin biraz evvel, sıralar kırıldı? Çünkü, memurlar vazîfelerini yapmıyorlar, rüşvet alıyorlar. Onlar da, kendilerini, boks âleminin ahlâksızlık çarklarına kaptırmış bulunuyorlar. Bir kişinin yerinde beş kişi oturuyor ve tabîi sıra kırılıyor. Sebep: Ticaret.

Artık Glendon, halkı lâkırdılarının sihrine kaptırmıştı. Bunu biliyor, ve daha temkinli, daha ağır konuşuyordu.

— Peki, bütün bu rüşvetleri kim veriyor? Bütün bu ahlâksızlıklara sebep olan kimdir?... Siz!... Evet, bütün bunlar, sizin paranızla oluyor.

“Fakat, sakın bu dalavereler için boksörleri itham etmeyin! Çünkü o zavallılar, ipleri, perdenin arkasından çekilen, birer kukladan başka bir şey değildirler. Onlar bu işe, ekseriya, namus dairesinde başlarlar. Eğer, işin hilesine katlanırlarsa, ne âlâ, yok, aksilenecek olurlarsa; bu onlara, ya zorla kabul ettirilir, ya da kapı dışarı edilirler.,,

“Bununla beraber, namus yolundan şaşmamış, boksörler de, yok değildir. Hattâ, doğru manacerler de, vardır pekâlâ. Meselâ benimki, çetenin en iyilerindendir zannederim. Mamafih sorun bakalım kendine, yaptığı apartmanların sayısı, kaç bulmuştur?

Bu sırada, yeniden bir gürültü etrafı sardı. Glendon:

— Beni dinlemek isteyenler, ötekileri sustursun, diye bağırdı.

Bir an ortalık karıştı, yumruk, tokat ahalinin bir kısmı birbirine girmiş, sükût yeniden iade olunmuştu.

— Niçin demindenberi, buraya çıkan her boksör, namustan, doğruluktan dem vuruyordu? diye, Pat sözüne devam etti. Namuslu John'lar, namuslu Bill'ler ve namuslu Blacksmiths'ler!

“Zannediyor musunuz ki, bunlar, vicdanları rahat insanlardır? Lâlettayin birisi,, gelip, hiç lüzumu yokken, namuslu olduğunu yüzünüze haykırsa, derhal ona karşı nefret hisleriniz uyanır ve söylediklerine inanmazsınız değil mi? Fakat bunu söyleyen, profesyonel bir boksörse o zaman iş değişir.,,

“Kim bilir, kaç defalar, Billy Morgan'ın : “zafer lâyük olan boksöründür.. dediğini işitmişsinizdir. Hayır efendiler; galibiyet işinin ehli olan boksörün değil galip gelmesi, evvelden kararlaştırılan boksöründür.,,

“Sizin, şimdiye kadar seyrettiğiniz, şampiyonluk maçlarının yüzde doksanı, emînim ki, bu şekilde, önceden kararlaştırılmış neticelere göre, nihayetlendirilmiştir. İşte, tekrar söylüyorum: boks, baştan aşağı bir danışıklı dövüşten ibarettir. Manacerlerin ve or-

ganizatörlerin, 'buraya zevk için geldiklerini zannediyorsanız, yanılıyorsunuz efendiler. Onlar, buraya, iş icabı gelirler. Nasıl, siz, çalışmaya, bürolarınıza giderseniz, onlar da buraya gelirler.,,

“Meselâ, Tom, Dick ve Harry gibi, üç boksör alalım. Bunlardan Dick, en iyisi ise ve iki maçta, ikisini de tepeliyebilecekse, mantıkan ne olması icabeder? Dick'in, ikisini, iki, yahut üç maçta, yenmesi icab eder, değil mi? Fakat bu iş, hiç bir vakit, bu şekilde cereyan etmez. Nasıl mı olur? Anlatayım.,,

“Evvelâ, Tom, Harry'yi yener, Dick de, Tom'u nak avt eder, Harry de, dick'i tepeler; bilmem dikkat ediyor musunuz? Daha, hiç bir şey değişmiş değildir.,,

“Bundan sonra, revanş maçları başlar. Bunlarda, Harry, Tom'u, Tom, Dick'i, Dick de, Harry'yi yener... Gene bir şey değişmiş değildir.,,

“Nihayet, Dick, şiddetle îtiraz eder, maç ister ve hakîkaten, Harry'yi de, Tom'u da nak avt ederek, şampiyon olur.,,

“Olur ama, siz de, bu şampiyonluğu görmek için, sekiz defa maça gider, para verirsiniz, ve iskemleleriniz çöktüğü vakit, kafanız kırılmadı diye, bir de Allaha şükredersiniz.,,

“Eğer boks, namus çerçevesi dahilinde` yapılmış olsaydı, o kadar güzel bir spor olacaktı ki. Elllerine

fırsat verilse, emîn olun boksörler, namusları ile çalışacaklardır. Fakat, işin, nekadar bozulmuş, tefessüh etmiş bir vaziyette olduğunu, tasavvur edemezsiniz. Meselâ, üç maç için toplanan bir milyon doların, bir avuç adam tarafından paylaşıldığını, aklınız alır mı?.,

Kalabalığın içerisinde, sesler yükseldi:

— Hangi milyondan, hangi maçı bahsediyorsun? anlat. Pat:

— Beni dinliyecekseniz, susun! diye gürledi.

Sükûnet, yeniden avdet etmişti.

— Jim Hanford'la, benim maçımın programından, tabîi haberiniz yok.

“Bunlar, benim, Jim Handford'u yeneceğini, pek âlâ biliyorlar. Hattâ kendisi de, onu, bir tek maçta nakavt edeceğimden, emin. Fakat, istedikleri gibi hareket etmeğe söz vermezsem, dünya şampiyonu olmanı. Jim Hanford, beni, yenerde mi olamam? Yooo! Beni, onunla döğüşdürmezler de, ondan. Peki, nasıl olacak?...,, Bakın nasıl olacak. İlkini, benim kazanmam şartı ile, en aşağı, üç maç yapacağız. Evvelâ, ahâlinin emniyetini kazanmak için, yirmişer bin dolar koyarak, iddialı bir maç yapacağız. Fakat, maçı sonra, gene herkes, kendi parasını alacak. Üstelik, toplanan hasılatı da, yarı yarıya, pay edeceğiz. Tabîi,

kazanan yüzde altmış beşini, kaybeden de yüzde otuz beşini almak şartı ile.

“Hasılat, film şirketlerinden alınan para, reklâm larla beraber: iki yüz elli bin dolar kadar bir şey tutacak.

“Bundan sonra, Revanş maçına hazırlanacağız. Bu maçı, Hanford kazanacak. Bu sefer, kârı yarı yarıya paylaşacağız.

“Üçüncü maçta, ben galip geleceğim. Velhasıl efendiler, bu suretle: sizden, yediyüz elli bin dolar kadar, bir meblâğ yolmuş olacağız.

“İşte, şimdi, siz de benim kadar; programdan haberdarsınız. Fakat, bu iş, bana pek pis ve alçakça görüldüğü için, bu akşamdan itibaren ebediyen, ringi terk etmeğe karar verdim.

Bu esnada, dünya şampiyonu Jim Hanford, ayağı ile, önünde durup, onu tutmak istiyen, bir polisi itti ve:

— Hepsi yalan, yalan söylüyor! Diye bağırarak, cesîm vücudu ile, iplerin arasından, ringe fırladı. Kudurmuş bir boğa gibi, Glendon'un üzerine saldırdı. Glendon, derhal yana çekilerek, yumruğu bertaraf etti, ve Hanford, hızını alamayıp, kendini yay gibi fırlatan, iplere doğru atıldı. İşte, bu esnada, Glendon, hazırlanmış, vaziyetini almış bulunuyordu. Jim Hanford, yeniden hücum etmek için, geri döner dönmez,

Glendon, gayet soğuk kanlı ve hesaplı bir hareketle, meşhur sağ kroşesini, onun çenesine yerleştirdi.

Yumruk, çenesine değer değmez, Hanford, kendini kaybetti, ayakları yerden kesildi ve iplerin üzerine düştü. Vücu-du, bir kaç sâniye iplerin üzerinde sallandı ve oradan da, gazetecilerin başlarına yıkıldı.

Bazı seyirciler, yavaş yavaş, salonu terk ediyorlardı. Öyle ya, Hiç nakavt olmamış, meşhur dünya şampiyonu Jim Hanford, gözlerinin önünde, bir yumrukta, ringten dışarı fırlatılıp atılıvermişti. Artık, öteki maç seyredip de ne olacaktı!...

Glendon, hiddetle, acıyan parmaklarına baktı, sonra, henüz kendine gelemiyen, Hanford'a, bir göz atarak, elini havaya kaldırdı, sükûnu temîn etti:

— İlk maçlarımda, bana “Yırtıcı,, diye ad takmışlardı. Diye lâfına devam etti. Şu gördüğünüz yumruk var ya! İşte, o zaman, bütün rakiplerimi, böyle bir yumrukta yeniyordum.

“Fakat, çok geçmeden, manacerim işe vaz'iyed etti ve beni terbiye etmeğe başladı. Onun fikrine göre, bu maçlarımda, ben, ahaliyi tatmîn edemiyordum. Verilen parayı haketsin diye, maçları, biraz daha uzatmam lâzımgeliyordu. O zamanlar, benim, bu hususta ne kadar saf olduğumu, tasavvur edemezsiniz.

Dağlarımdan, daha yeni ayrılmıştım, ve onun her lâfına, bir hikmeti ilâhî gibi inanıyordum.

“O günden itibaren, Stubener, maçı hangi ravntta kazanacağını, benimle kararlaştırıyor ve bu kıymetli malûmatı, Bahsi Müşterekçiler Birliği’ne bildiriyordu.

“Size gelince efendiler. Sizden, yalnız, para sızdırıyorlardı. Fakat, bu paraların, bir kuruşuna dahî el sürmediğime, huzurunuzda, namusum ve şerefim üzerine yemin ederim. Zaten, korkuyorlar, bana teklif edemiyorlardı.

“Nat Powers’la, yaptığım maçı hatırlarsınız. Bilmiş olun ki, ben orada, Powers’i nakavt etmedim. Bütün bu çete, Powers’la anlaşmıştı. Ben bunu hissettim ve maçı, iki ravnt daha uzatınağa karar verdim. Fakat, on altıncı devrede, elim yüzüne dokunur dokunmaz, kendi kendine, okadar güzel bayıldı ki, ahalî hayran oldu.

Bu esnada birisi:

— Peki ya bu akşam maç, diye bağırdı. Bu da dâ-nışıklı dövüş mü?

Glendon:

— Evet! Diye cevap verdi. “Bahsi müşterekçiler birliği,, maçın, on dördüncü devrede biteceğine dair, bahse girişti.

Etraftan gine uğultular yükseldi. Pat, son defa sükûneti temin etti, ve ağır ağır:

—İşte efendiler dedi, size söyleceklerim aşağı yukarı bitti.Yalnız, şunu da ilâve edeyim ki; “Bahsi Müşterekçiler Birliği,, bu akşam cebini dolduramayacak. çünkü, Cannam ile olan maçımız, on dördüncü ravd’ı bulmak şöyle dursun, birinciye bile tecavüz edemeyecek.

Cannam yerinden kalktı, hiddetten titriyerek:

— Beni birinci ravntta nakavt edecek adam, daha anasından doğmadı; diye bağırdı.

Glendon, onu hiç iştmemiş gibi devam etti.

— Hayatımda, bütün kuvvetimle, daha bir tek defa vurdum. Onu da, demin gördünüz. Şimdi birazdan, eğer Cannam, iplerin üzerinden atlayıp kaçmazsa, aynı şiddetteki ikinci yumruğumu göreceksiniz.

Bu lâflardan sonra köşesine gitti ve eldivenlerini giydirmeleri için, ellerini adamlarına uzattı.

Karşı köşede, Cannam, hıristan kuduruyor, adamları, onu teskin etmek için, boşuna uğraşıyorlardı.

Nihayet, Billy Morgan, maçı, ahaliye ilân ederek:

— Bu maç kırkbeş ravnttır, Bileği kuvvetli olan kazacaktır, diye bağırdı ve gonk vurdu.

İki rakip birbirlerinin üzerine yürüdüler. Burada, herkesi hayrete düşüren bir şey oldu; bütün hiddetine

rağmen, Cannam, Glendon'un üzerine saldırmıyor, gayet ihtiyatla dövüşerek, maçı uzatmak istiyordu. Bir kaç, dikkatli yumruk savurmasına rağmen, müdafaayı katiyen elden bırakmıyordu. Glendon, ringin içinde, mütemadiyen onu takip ediyor, sol ayağı ile de yeri kontrol ediyordu. Yalnız vurmamakla kalmıyor, aynı zamanda, öbürünü tahrik için, iki elini yanına sarkıtıp, müdafaasız bir hal alıyordu. Cannam ise, yüzünde, bir meydan okuma tavrı olmasına rağmen, kat'iyen bu vaziyetlerden istifade etmek istemiyordu.

İki dakika böyle geçince, Glendon, tâbiyeyi değiştirdi. Bütün adalâtı ve yüzünün bütün hatları, karşısındakinin son saatinin çaldığını gösteriyordu. Çelikten bir yay gibi, her uzvu geriliyor, rakibini, durmadan takîb ediyordu.

Cannam da, bu andan itibaren, iki kat müdafaaya geçti.

Fakat, çok kısa bir zaman içinde, Glendon, onu köşeye sıkıştırdı. Cannam, bu muhasaradan kurtulmıyor, fakat korakor'a girmekten de ödü kopuyordu.

Nihayet, olan oldu: evvelâ, yıldırım gibi üstüste indirilen bir kaç yumruk Cannam'ı ve seyredenleri sersemletti. Sonra... ne olduğunu, orada bulunanların hiç biri anlayamadılar. Cannam, bu yumruklardan, birini

bir elile, ötekini diğer elile karşılayarak, bacakları üzerinde sağa dönmek istedi. İşte bu esnada, Glendon'un sağ dirseği, kalçasının hizasında olmak üzere, ileri doğru, kaplan gibi sıçradı ve yumruğuna, bütün vücudunun sıkletini ilâve ederek, Cannam'ın çenesine savurdu. Yumruk Cannam'ın çenesine, tam dönerken isabet etmişti. Hâdise, aynı Hanford'un ki gibi cereyan etti. Yani... Zavallı boksör, kendini kaybetti ve iplerin üstünde, bir an sallandıktan sonra, gazetecilerin başına yıkıldı.

Polisler, ancak ringi muhafaza ediyorlar. İnzibatı temin edemiyorlardı. Ahali ayaklanmıştı. Eline bir tahta geçiren, organizatörlerin, eski boksörlerin, manacerlerin üzerine saldırıyordu. Salonda bir tek iskemle kalmamıştı; halk sıra parçaları ile hücum ediyor, eski boksörler, polisin muhafazası altına sığınmak istiyorlarsa da, kabil olmuyor, polis, ancak, fe-nâ halde çenesinden yaralanan, Jim Hanford'u, muhafaza edebiliyordu.

Binadan çıktıktan sonra, kapının önüne fırlıyan halk, orada, organizatörlerden birine ait, yedi bin dolarlık, büyük bir otomobili param parça etti.

Vestiyerler de, istilâya uğradığından, Pat Glendon, boks kıyafetinin üzerine bir bornoz alarak, otomobili-ne doğru yürüdü. Fakat, dehşetli bir kalabalık, oto-

mobilin etrafını sarmış, yaklaşmasına manî oluyor, polislerin müdahalesine rağmen, Pat, bir adımı atamıyordu. Nihayet bıraktılar, ve araba, kalabalığın arasında, ağır ağır yürümeğe başladı.

Bu mahşerî kalabalık Union Square'i geçip Saint-Francis meydanını doldurduğu zaman, vakit, gece yarısını bulmuştu.

Orada, tekrar bir nutuk vermesi için, bağırıp çağırıyorlar. Lâkin Glendon, otomobilden çıkmadı. Nihayet otelin kapısına gelmişlerdi. Büsbütün galeyana gelen ahalî kapıyı kestiler ve ona, bu son nutkunu da söyletmek için ayak direkttiler.

Genç Boksör onların başları üzerinden, atlayıp geçmek istedi ise de, muvaffak olamadı. Ve otomobilin üzerinde, onlara bir kaç söz söyledi.

Otelin bir penceresinden, Maud Glendon, ahaliye karşı konuşan, genç Herkülünü seyrediyor ve onun, bu son maçıdan sonra, ebediyyen ringi terkedeceğinden, bir an bile şüphe etmiyordu.

S O N

Tercüme tarihi: 7. 10. 942. Ankara.

